

Niels Gangsted-Rasmussen

Fod på bolden

**– en bog om fodboldkontrakter,
klubskeer og transfersummer**

Gyldendal

Fod på bolden

© 1986 by Niels Gangsted-Rasmussen

Bogen er sat med Aldus hos Satsform, Århus
og trykt hos Nordisk Bogproduktion A.S., Haslev

Omslagsfoto: Heine Pedersen

Grafisk tilrettelægning: Sven Reiner Johansen

Forlagsredaktion: Mogens Kristensen

Fotografisk, mekanisk eller anden form for
gengivelse eller mangfoldiggørelse af denne
bog eller dele heraf er ikke tilladt ifølge
gældende dansk lov om ophavsret

Printed in Denmark 1986

ISBN 87-01-68122-2

Forord

Professionel sport er god underholdning. Det danske fodboldlandshold kan få hele nationen til at åbne for fjernsynet, når der spilles landskampe og kæmpes om Europa- og Verdensmesterskabet.

Det, der foregår på banen, er spændende. Men det, der foregår udenfor, er det sandelig også.

Min interesse for den professionelle sports forbindelse med juraen blev vakt, da jeg i foråret 1975 læste en EF-dom om verdens to bedste dernymotorpacere. De var gået til EF-domstolen, fordi det internationale cykelforbund KCI havde vedtaget regler, som sagde, at cykelrytter og pacer skulle være af samme nationalitet ved et verdensmesterskab. Det betød, at de to hollændere ikke som hidtil kunne pace for *alle* landes cykelryttere, men kun for hollandske. Det kom som en bombe for mig, der på det tidspunkt skrev på en EF-afhandling, at EF-retten blandede sig i den professionelle sport. Jeg blev „sat op“ af sagen, navnlig af den engelske generaladvokat Warners blændende, elegante og pædagogiske indlæg under sagen. Jeg skrev en artikel om sagen til Weekendavisen: „professionel sport og EF-maskineriet.“

De retlige problemer inden for sporten – navnlig professionel sport – har her i landet kun været behandlet i forbindelse med erstatningssager: Spillere, der blev slået ned af en tilskuer eller en modspiller, har krævet erstatning og fået den. De problemer, der knytter sig til spillerens kontrakt med en klub, har derimod ikke været behandlet i bog- eller artikelform. Inden for de seneste år har der været en række sager om transferproblemer med professionelle fodboldspillere. Jeg har haft lejlighed til at rådgive i nogle af disse sager.

Bogen bygger dels på mine tidligere artikler, navnlig om professionel fodbold, dels på de erfaringer, jeg har høstet som rådgiver.

ver for professionelle, danske fodboldspillere i Vesttyskland, England og Holland.

I fodboldens hjemland, England, findes en grundig, retlig regulering af fodboldspillet, og af spillerens forhold til klub og fodboldforbund. Det er også tilfældet i Vesttyskland, som i øvrigt er det land, hvor den juridiske ekspertise har interesseret sig mest for fodboldspillet. Der findes fire doktordisputater om transferproblematikken i professionel fodbold. Også Holland har i 1983 fået en disputats om problemerne omkring professionel fodbold.

Bogen er skrevet for de fodboldinteresserede, der er uden juridisk uddannelse. Den er skrevet, fordi problemerne dagligt omtales i medierne – men samtidig er så indviklede og afhængige af så mange bestemmelser, at det er umuligt for den juridisk ukundige at få klaring på problemer og begreber.

Jeg vil forberede læseren på, at kapitlerne om EF-reglerne (kapitel 4) og de internationale sportsforbunds magt (kapitel 5) kan være vanskelige at få styr på ved en hurtig gennemlæsning.

Men det er spændende problemer, og det er nødvendigt at sætte sig ind i problemstillingerne, hvis man skal forstå europæisk fodbolds situation og fremtidsperspektiv. Jeg har bestræbt mig på at skrive de oftest tunge, juridiske formuleringer om til almindeligt dansk. Manuskriptet er afsluttet den 1. juni 1986.

En tak til John Idorn, som gjorde mig den meget store tjeneste at gennemgå manuskriptet. Han kom med et sandt bombardement i form af kommentarer og ændringsforslag. Jeg har fulgt næsten alle hans råd. Også tak til min dygtige sekretær, Gerda Mariager, der har renskrivet manuskriptet og tålmodigt indarbejdet ændringerne, efterhånden som de indløb.

Bogen er tilegnet mine børn Christian, Anders og Rasmus.

København, den 1. juni 1986

Niels Gangsted-Rasmussen

Indholdsfortegnelse

Kapitel 1:

Fodbold på organisationsplan – regler for spiller og klub, klubskitte, klubberne og DBU	11
DBUs love	12
DBUs Amatør- og Ordensudvalg	12
DBUs udvalg for betalt fodbold	13
DBUs kontrakt skal anvendes	13
Standardkontrakter	14
Hvad kræves, for at klubben må benytte en spiller?	14
Præmiechecks og amatørstatus	15
DBUs nye kontraktformular	16
Klubskitte	16
Bør spillerens gamle klub have transferpenge?	17
Sagkyndig bistand inden kontrakten underskrives	18
DBUs transferformular	18
Regler for danske licensklubber: A-klubber, B-klubber, C-klubber	19

Kapitel 2:

Spillerkontrakter – indgåelse, opfyldelse, ophør	22
Hovedpunkterne i en kontrakt	23
Kontraktens enkelte punkter	24
A. Hvem indgår aftalen – dvs. kontraktens parter – og for hvilken periode?	24
B. Spillerens pligter over for klubben	24
C. Klubbens pligter over for spilleren	25
D. Sygdom eller invaliditet	25

Har man tillid til lægen og behandlingsformen?	25
E. PR-arbejde	26
F. Spillerens misligholdelse	27
G. Klubbens misligholdelse	27
H. Spillerens løn	27
Specielt om sorte penge	27
I. Transferbetaling	28
J. Ferie og forsikring	28
UEFAs regler om klubsamarbejde	28

Kapitel 3:

Køb og salg af fodboldspillere – transfer – købsprisen 30

Hvad er prisen for en spiller? Hvilke spillere kan købes?	
Hvornår kan der handles?	
Er det klubben eller spilleren, der skal have penge eller dem begge?	30
Købsprisen – transfersummen	30
De mange købs- og salgssituationer, navnlig:	
A. Fra amatør til kontraktspiller i en anden klub	31
B. Fra kontraktspiller til amatør	32
DBUs spillercertifikat	32
C. Fra Danmark til udlandet	32
Spillerskift i december/januar og juli	33
D. Danske spillere skifter klub i udlandet	33
E. Tilbage til Danmark som amatør eller kontraktspiller	34
Kontrakt kan forhandles hele året	35
FIFAs internationale spillercertifikat	36
Klubben nægter at frigive spilleren	36
Nogle udvalgte landes regler om køb og salg af spillere	37
A. Belgien	38
B. England	38
C. Frankrig	39
D. Holland	40
E. Italien	40
F. Schweiz	41
G. Spanien	41
En vigtig dom fra arbejdsretten i Madrid	42
H. Vesttyskland	43

Stavnsbåndet i Vesttyskland ophævet ved dom	44
Transfer og klubbernes økonomi	44
Skal der lovgives om køb og salg af fodboldspillere?	45
Problemer i forbindelse med klubskitte	46
Hvilke retsregler finder anvendelse på køb og salg af fodboldspillere?	47
Mangler ved spilleren – lægeundersøgelse	47
Den ukendte skade – skjulte mangler	48
Transferbeløbene bør afskaffes	49
UEFAs regler om klubsamarbejde	52
Krav til spillerkontrakten	52
Uenighed om transfer – UEFAs ekspertkomité	53

Kapitel 4:

Professionel fodbold og EF-retten	55
EF/Rom traktatens artikel 48	56
EF-forordningen om arbejdskraften	56
Ingen hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed inden for EF	57
Folkeretten forbyder ikke forskelsbehandling	57
EF-domstolens sportsdomme	57
A. Cykelryttersagen fra 1974	57
B. Fodboldsagen fra 1976	58
Kan landshold forbeholdes egne statsborgere?	59
Er professionelle fodboldspillere så undtaget fra EF-reglerne?	59
Konklusion: EF-retten skal anvendes på professionel sport	60
Fører EF-reglerne til helt uantagelige tilstande i professionel fodbold?	60
De nationale bestemmelser om udlændinge på klubhold .	60
A. Danmark, B. Vesttyskland, C. Italien, Belgien, Holland, D. England	61
Bør der være begrænsninger i antallet af udenlandske spillere?	62
EF-reglerne siger nej til begrænsninger – fornuften siger ja	62
Et spørgsmål til EF-Kommissionen og Kommissionens svar	63
1984 mødet mellem UEFA og EF-Kommissionen	65

Kapitel 5:

Nationale retsregler, EF-reglerne og internationale sportsforbunds myndighed og magt	67
At have og at få ret.	68
Sport – underholdning – penge – udnyttelse	68
Hvor enevældige er internationale sportsforbund?	69
A. Udelukkelsen af løberen Jürgen May i 1969	69
B. Udelukkelsen af fodboldspilleren Lutz Eigendorf i 1979	70
Internationale sportsforbunds regler og magt	71
Hvem kan blande sig i fodboldreguleringen?	72
 <i>Bilag A:</i> Dansk Boldspil-Unions spillerkontraktformular, april 1984	 74
<i>Bilag B:</i> Det engelske fodboldforbunds spillerkontrakt	78
<i>Bilag C:</i> Det vesttyske fodboldforbunds spillerkontrakt	86
<i>Bilag D:</i> Uddrag af Dansk Boldspil-Unions love, Propositioner for Danmarksturneringen, Amatørbestemmelser for Fodbold	92

KAPITEL 1

Fodbold på organisationsplan – regler for spiller og klub, klubskefte, klubberne og DBU

Fodboldspillere er medlemmer af og organiseret i klubber. Klubberne er sammensluttet i regionale fodboldforbund kaldet lokalunionerne. I Danmark:

Bornholms Boldspil-Union,
Fyns Boldspil-Union,
Jysk Boldspil-Union,
Københavns Boldspil-Union,
Lolland-Falsters Boldspil-Union og
Sjællands Boldspil-Union

Lokalunionerne er sammensluttet i Dansk Boldspil-Union, som igen sammen med andre specialforbund – håndbold, tennis, ishockey, m.v. – er medlemmer af Dansk Idræts-Forbund, DIF.

Idrætten under DIF er underlagt en meget indviklet forenings- og forbundsopdeling – der er langt fra den enkelte idrætsudøver til forbundets top.

En fodboldspiller er medlem af en klub. Han kan ikke være medlem af lokalunionen, ligesom han heller ikke kan være medlem af DBU.

Lokalunionerne og DBU har ikke nogen direkte – juridisk – myndighed over for fodboldspilleren. De kan ikke blande sig i, hvad spilleren foretager sig, netop fordi han ikke er *medlem* af lokalunionen og DBU. Men de kan alligevel gennemføre, at fodboldspillere retter sig efter reglerne. Hvorledes? Ved ganske enkelt at udelukke dem fra at deltage i turneringer. Retter spilleren sig ikke efter de regler, man har fastsat, udelukkes han. Hvis klubben alligevel benytter ham i turneringskampe, mister klubben points eller udelukkes fra turneringen.

DBUs love

De regler, der gælder for DBU, lokalunioner, klubber og spillere, findes i 45 bestemmelser eller paragraffer, som hedder „Love“ – Dansk Boldspil-Unions love. De er ikke vedtaget af folketinget – men af DBU, og de er ikke gengivet i Lovtidende. Når man har valgt at kalde reglerne for „love“, er det vel for at give dem så stor autoritet som muligt. Love skal man jo rette sig efter.

Efter § 14 a i DBUs „love“ kan DBU tildele organisationer eller enkeltpersoner misbilligelser og advarsler. Man kan idømme bøde og erstatning, fradømme points i turneringskampe, udelukke fra deltagelse i kampe. Klubber kan blive udelukket af unionen, og spilleren kan tabe sin amatørret.

For at sikre, at „lovene“ respekteres, skal klubberne ved engagement af trænere afkræve dem en erklæring om, at de underkaster sig DBUs straffemyndighed, uanset om de er medlem af en klub under DBU eller ej.

DBUs formål er at fremme fodbold, dvs. hjælpe med til at få spillet til at gro og vokse (§ 2). Det sker ved at udskrive nationale turneringer og arrangere landskampe, m.v.

DBU repræsenterer dansk fodbold udadtil som medlem af Det internationale Fodboldforbund (Federation Internationale de Football Association – FIFA), af Den europæiske Fodboldunion (Union European de Football Association – UEFA) og af Dansk Idrætsforbund (DIF).

DBUs Amatør- og Ordensudvalg

DBU har nedsat et Amatør- og Ordensudvalg (§ 15), som er underlagt Dansk Idrætsforbunds Amatør- og Ordensudvalg, dvs. at de beslutninger – kendelser kaldes de – som udvalget træffer, kan påklages til DIFs Amatør- og Ordensudvalg. DBUs Amatør- og Ordensudvalg har en lang række opgaver, bl.a. skal man som voldgiftsret afgøre stridigheder mellem organisationer og/eller personer og DBU. Men man kan ikke selv tage en sag op.

I sager, der angår klubber eller unioner, kan udvalgets afgørelse gå ud på

- a) tildeling af advarsel og misbilligelse.

- b) ikendelse af bøder, erstatninger og inddragelse af fortjeneste af kampe.
- c) fradømmelse af points i turneringskampe.
- d) udelukkelse fra deltagelse i kampe og opvisninger.
- e) udelukkelse af DBU eller af en lokalunion.

I sager, der angår personer, kan Amatør- og Ordensudvalget:

- a) tildele advarsel og misbilligelse.
- b) udelukke vedkommende fra deltagelse i kampe eller som leder i klubben.
- c) udelukke vedkommende af DBU eller af lokalunionen.
- d) frakende amatørrettigheder.

DBUs udvalg for betalt fodbold

DBU har nedsat et udvalg, der tager sig af alle forhold omkring betalt fodbold (§ 32). Udvalgets opgave er at:

Sikre, at DBUs kontraktformular anvendes, når spiller og klub indgår aftaler.

Sørge for at udvalget får kopi af de indgåede kontrakter, hvorefter udvalget godkender disse.

Godkende „lovene“ for de klubber, der opretter afdelinger for kontraktspillere. Det kræves bl.a., at klubben driver en passende ungdomsafdeling.

Afgøre uenighed mellem spillere og klubber.

Meningen med denne barske bestemmelse er at få hånd i hanke med, hvorledes professionel fodbold (kontraktfodbold, betalt fodbold eller hvad det nu bør hedde) udvikler sig i Danmark.

DBUs kontrakt skal anvendes

DBU kræver, at klub og spillere (også udenlandske spillere der spiller i Danmark) benytter DBUs kontraktformular.

I „propositioner (dvs. regler) for Danmarksturneringen“, § 7, anføres det indirekte, at man skal benytte DBUs kontrakt. Det

siges nemlig, at turneringen er åben for *amatører* og *kontraktspillere*, hvis kontrakt er godkendt af DBU.

Anvendes kontrakten ikke, er aftalen mellem spiller og klub ikke af den grund ugyldig. Men DBU vil straffe klubben. Derfor er klubberne, hvis de vil undgå at få frataget points i turneringen eller undgå bøde, nødt til at anvende DBUs kontraktformular.

I § 7, 2. stk. er det bestemt, at der på et DM-hold kun kan anvendes to ikke-danske statsborgere. For holdene i 3. division gælder der ingen begrænsning, bare klubben benytter EF-statsborgere. 3. divisionsklubberne kan således spille med 11 englændere, vesttyskere, italienere, osv.

Bestemmelser om at der på klubhold kun må anvendes et begrænset antal udlændinge, genfindes i de fleste fodboldforbunds vedtægter inden for EF. Det er tvivlsomt, om disse bestemmelser er i overensstemmelse med EF-reglerne, navnlig dem om arbejdskraftens frie bevægelighed. Dette spørgsmål behandles i kapitel 4.

Standardkontrakter

Hvis man vil have hånd i hanke med den professionelle fodbold, er det nok vigtigt at anvende standardkontrakter. Det engelske (F.A.) og det vesttyske fodboldforbund (DFB) har udarbejdet standardkontrakter, jfr. bilag B og C bag i bogen. Kontraktformularer dels for mindreårige kontraktspillere, det vil sige spillere under 18 år, dels for professionelle fodboldspillere. Disse kontrakter kan sammenlignes med standardkontrakter inden for f.eks. automobilkøb, ejendomsmægleres slutseddelformular, leasing-kontrakter, huslejekontrakter, etc.

Hvad kræves, for at klubben må benytte en spiller?

Betingelserne, for at klubberne kan anvende spillere, fremgår af § 9 i „Propositioner for Danmarksturneringen“. En spiller skal, for at være spilleberettiget i Danmarksturneringen, være medlem af en klub. Hvis han tidligere har været spilleberettiget for en anden klub, skal han, som det siges, „medbringe det af DBU

udstedte certifikat i udfyldt stand og hermed tilladelse til at spille for sin nye klub". Hvis han skifter fra en dansk klub til en udenlandsk klub, kan spilletilladelsen tidligst opnås 30 dage efter hans sidste kamp i en ordinær turnering. Ifølge „Propositioner for Landspokalturneringen“, § 16, er § 9 i „Propositioner for Danmarksturneringen“ ikke gældende, dvs. at der tilsyneladende ikke er begrænsninger i, hvornår man kan anvende spillere ved skifte fra dansk eller udenlandsk klub. Ved overgang *fra* udenlandsk klub, hvor spilleren har spillet som amatør, kan spilletilladelse opnås 30 dage efter, at det internationale certifikat er DBU i hænde. Spilletilladelse kan dog ikke gives til de sidste seks runder i turneringen. En spiller, der afslutter engagement som professionel for en udenlandsk klub senest 30 dage før hans nye danske klubs første kamp i forårsturneringen eller den 30. juni, kan få spilletilladelse, så snart hans transfercertifikat er overført til DBU, jfr. amatørbestemmelsernes § 17, stk. 2.

Det, at spilleren ikke frit kan skifte klub i den løbende sæson, er rimeligt af hensyn til den korrekte sportsafvikling. Klubberne bør søge at opnå sæsonens målsætning med de spillere, som man begyndte sæsonen med. Jo nærmere man kommer sæsonens afslutning, jo mindre rimeligt bliver det med spillerkøb i sidste øjeblik, således at holdene eventuelt ændres totalt. Man skal ikke kunne købe sig til et mesterskab i sidste fase af turneringen.

Præmiechecks og amatørstatus

Efter amatørbestemmelserne er en spiller, der ikke opfylder kravene, som hovedregel professionel. Reglerne er meget indviklede og ikke særligt velgennemtænkte. Det er i hvert fald ikke den renlivede amatør, man ser for sig, når man nærlæser reglerne.

Efter § 7 kan spilleren nemlig få godtgørelse for rejseudgifter i forbindelse med kampe og træning. Efter § 8 må han endvidere modtage fodboldudstyr og klubdragt, hjælp og bistand af træner, massør og læge, samt dækning af økonomiske skader, dvs. tabt arbejdsfortjeneste, der er en følge af hans deltagelse i fodboldspillet for klubben. Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste kan dog ikke ydes med mere end 350 kr. pr. arbejdsdag (1. januar 1986).

Efter § 11 må gaver eller præmier kun modtages med DBUs tilladelse. Undtaget er dog 1. holdspillere, der kan modtage gave-

checks til en værdi (hvorledes den så end beregnes), der ikke må overstige kr. 8.000 pr. år (1. januar 1986).

Ordningen med præmiechecks administreres meget forskelligt. Spilleren får normalt ikke udbetalt præmien i checks, men i form af et bevis. Pengene i henhold til beviset indbetales herefter af sponsorfirmaet eller af arrangøren til klubben eller forbundet, og spilleren kan så fra sin præmiekonto hæve til forbrug efter de fastsatte regler vedr. rejsegodtgørelse, diæter, erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, forsikringspræmier, udgifter til beklædningsgenstande, rekvisitter og udstyr, m.v.

Efter § 15 mister den spiller, som bliver professionel, sin amatørret fra det tidspunkt, han tiltræder det professionelle engagement. Engagement kan kun tiltrædes i månederne december, januar og juli, når der er tale om et engagement i en udenlandsk klub eller en anden dansk klub end den, spilleren er medlem af og spilleberettiget for. Disse regler genfindes i forskellige varianter hos andre nationale fodboldforbund. Hovedsigtet er, at spilleren ikke skal kunne skifte klub midt i sæsonen, men kun før sæsonstart, eventuelt før 2. halvdel af turneringsstarten.

DBUs nye kontraktformular

I 1979 udarbejdede DBU den første kontraktformular. I april 1984 er der kommet en ny formular. Den virker ikke gennemarbejdet, og den indeholder kun to vigtige bestemmelser, nemlig en, der opregner, hvad spilleren forpligter sig til, og en, der opregner, hvad klubben forpligter sig til. Der kunne hentes megen visdom ved at se nærmere på specielt den engelske standardkontrakt. Denne standardkontrakt danner grundlaget for gennemgangen i kapitel 2 af, hvilke punkter en kontrakt i hvert fald bør indeholde.

Klubskifte

DBUs kontrakt fastslår, at parterne ved kontraktperiodens udløb er frit stillet med hensyn til vilkårene for en forlængelse af kontrakten. Hvis spilleren ønsker at skifte til en anden klub som kontraktspiller eller som professionel, så kræves det, at hans nu-

værende klub giver tilladelse. Klubben kan gøre tilladelsen afhængig af, at den modtager en afgift.

Bør spillerens gamle klub have transferpenge?

I DBUs spillerkontrakt, pkt. II, stk. 7, 5. afsnit, optrykt bagest i bogen som bilag A, er følgende bestemmelse indføjet:

„Ved overgang fra amatør til kontraktspiller i en anden dansk klub betales af kontraktspillerklubben et beløb på 10.000 kr. til amatørklubben for en kontrakt inden for det første år og yderligere 10.000 kr. for en forlængelse på 1 år.“

Ved skifte til en ny dansk klub som kontraktspiller kan den gamle klub forlange en afgift (transfer) fra 5.000 til maksimalt 25.000 kr., jfr. DBUs spillerkontrakt, pkt. II, stk. 7, 4. afsnit, optrykt som bilag A.

Det er ikke umiddelbart let at forstå den dybere mening med denne bestemmelse. Det stilles altså som et vilkår – eller kan stilles som et vilkår – at den klub, der afgiver spillere, modtager et beløb af den nye klub. Aftalegrundlaget er en kontrakt mellem klubben og spilleren, og det kan diskuteres, om en klub virkelig skal kunne betinge en frigivelse af spilleren af, at den selv modtager kontanter.

Imod at tillade betaling taler, at klubben ikke skal kunne tjene på at sælge en amatørspiller til en udenlandsk professionel klub eller en anden dansk klub. Det er spillerens indsats, hans evner, der betinger, at andre klubber vil betale noget for at få ham, og det virker urimeligt, at klubberne skal kunne spekulere i at opfostre talenter med salg for øje. Det gør de heldigvis ikke.

For at tillade betaling taler, at klubben bør have andel i den sum, som en anden klub vil betale for spilleren. Den afgivende klub har måske haft spilleren, lige siden han var miniput. Klubben har ofret meget på spillerens uddannelse i ungdomsafdelingen, og hvis ungdomsarbejdet i danske klubber fortsat skal bestå, vil det være rimeligt, at klubbernes ungdomsafdelinger – og kun ungdomsafdelingerne – får et eller andet beløb for at afgive en spiller, der er så talentfuld, at andre klubber vil betale for at få ham. Det vil også være rimeligt, at den klub, der måske ikke har

gode seniorer, eller som måske ikke har råd til at engagere de dygtige spillere, der skal til for at repræsentere klubben i 1., 2. eller 3. division, får mulighed for at få del i den merværdi, man har produceret, ved at stille trænere, bane, m.v. til rådighed for spilleren, mens han var ungdomsspiller.

Det er min bestemte opfattelse, at dette spørgsmål ikke er drøftet længe, indgående og seriøst nok. DBU må ofre sagen betydelig opmærksomhed og i et samarbejde med klubberne finde frem til den rigtigste og bedste løsning.

Hvis spilleren påny ønsker at gå tilbage til amatørfodbold, skal tilladelse meddeles uden betingelser efter kontraktens udløb, men spilleren er da forpligtet til at spille som amatør i to sæsoner, inden han frit kan skifte igen.

Sagkyndig bistand inden kontrakten underskrives

„Tvivlsspørgsmål efter kontrakten“, som det siges, afgøres af det af DBU nedsatte udvalg vedrørende betalt fodbold. Udvalgets afgørelse kan indbringes for en særlig voldgiftsret, der består af en af kontraktspilleren valgt person, en af kontraktspillerklubben valgt person og en af præsidenten for Østre- eller Vestre Landsret udpeget opmand.

Det anføres i kontrakten, at den inden en uge efter underskrift skal sendes i kopi til DBU, som giver kontrakten en godkendelseserklæring.

Man må advare både klubber og spillere mod at indgå kontrakter uden den fornødne juridiske bistand, og den enkelte spiller bør i hvert fald altid søge sagkyndig bistand. Det er et område – navnlig for udlandets vedkommende – hvor den kloge meget let kan narre den mindre kloge.

DBUs transferformular

DBU har udarbejdet en standardformular (transferformularen) for godkendelse af en spillers overgang til udenlandske klubber. Det siges her, at DBU ikke har indvendinger imod, at spilleren overgår til udlandet (f.eks. Holland), for der at spille professionel fodbold. Når den danske fodboldspiller herefter skal spille for et

tredje land (f.eks. England), er det det *andet* lands myndigheder (de hollandske), der skal afgive den erklæring, der svarer til den af DBU afgivne.

Hvis den erklæring ikke afgives, er det umuligt for spilleren at spille for sin nye klub. Det må siges at være et effektivt middel til at få overholdt de regler, som er fastsat af de nationale fodboldforbund, UEFA og FIFA.

DBU har siden 1982 betinget sin underskrift på transferformularen af, at spilleren kan få fri til landskampe. Den udenlandske klub skal forpligte sig til at betale DBU en bod på 50.000 DM, hvis man nægter frigivelse. Den udenlandske klub skal endvidere forpligte sig til at overføre de bestemmelser, som er angivet i DBUs formular, til kontrakten mellem spilleren og en ny udenlandsk klub, hvis spilleren skifter klub og/eller land. En ny klub kan først få udstedt transfer-certifikat, når det nye nationale fodboldforbund skriftligt og bindende har meddelt DBU, at den anerkender forpligtelserne overfor DBU, herunder at alle tvivlsspørgsmål efter transferformularen afgøres efter dansk ret og i Danmark.

Regler for danske licensklubber

DBU har i en skrivelse af 13. maj 1983 til klubberne i Danmarks-turneringen bekendtgjort, at man arbejder med A-, B- og C-licensklubber. Skrivelsen er mildt sagt ubehjælpssom og giver ikke læseren megen vejledning i, hvilke eksakte regler, der gælder for A-, B- og C-klubber. Der er således ikke megen vejledning i at få oplyst, at en C-klub er en B-klub i store vanskeligheder eller en A-klub i meget store vanskeligheder. Det havde været bedre at anføre, at DBU suverænt afgør, hvornår en klub er A-, B- eller C-klub.

A-klubber

Der gælder for A-klubber den regel, at de hvert år i november/december måned skal indsende budget for det kommende år, og i februar måned regnskab for det foregående år. Kontrakter fra klubberne kan løbende godkendes af DBUs sekretariat, og de på-

gældende klubber kan disponere spillerkøb for to ikke-påbegyndte sæsoner. Hvis budgetterne giver anledning til tvivl om klubbens økonomi, kan der blive tale om:

1. En formaning, påtale eller advarsel.
2. At anse klubben som B-klub. Det betyder, at fremtidige aftaler foregår efter reglerne for B-klubber.
3. At kræve en afvikling, således at klubben får en frist på 12 måneder. Herefter fratages klubben status som kontraktklub.

B-klubber

B-klubberne skal i november/december måned indsende foreløbigt regnskab for sæsonen og budget for den kommende sæson.

C-klubber

En C-klub er en klub, der ansøger om at blive kontraktspillerklub, eller B-klubber „i store vanskeligheder“, som det siges, eller A-klubber „i meget store vanskeligheder“.

Det kan godt være, at meningen med skrivelsen er god nok. Men det er unægteligt en mærkelig måde at regulere DBUs forhold til kontraktspillerklubberne på. De frie klubber, de mistænkte og de fordømte. Det fremgår af DBU-kontrakten, at den ophører umiddelbart, såfremt en klub rykker ud af Danmarksturneringen. Det er tvivlsomt, om denne bestemmelse er lovlig efter funktionærloven og almindelige retsgrundsætninger. På grund af disse overgangsregler er spilleren afskåret fra at afslutte ny kontrakt. Efter min opfattelse har han krav på et rimeligt opsigelsesvarsel med aflønning i den situation, hvor klubben rykker ud af Danmarksturneringen.

Transferproblematikken optager halvdelen af DBU-kontrakten. Det er vigtigt at gentage, at tvivlsspørgsmål afgøres af et af DBU nedsat udvalg vedrørende betalt fodbold. Er klub eller spiller utilfreds med afgørelsen, kan den indbringes for en særlig voldgift, der består af en af kontraktspilleren valgt person, en af klub-

ben valgt person samt en af præsidenten for Østre- eller Vestre Landsret udpeget opmand.

Reglerne trænger til en opstramning, måske suppleret med en grundig vejledning udarbejdet af DBU til klubberne om, hvorledes en kontraktspillerafdeling bør drives.

KAPITEL 2

Spillerkontrakter – indgåelse, opfyldelse, ophør

En aftale mellem en klub og en spiller indgås normalt ved en kontrakt. I Europa har de enkelte landes fodboldforbund udarbejdet standardkontrakter. Det er f.eks. tilfældet i England, Vesttyskland og Danmark.

Der er to ting, det som spiller er vigtigt at have for øje, når kontrakten skal indgås:

1. Det sportslige element: Vil vedkommende klub tilfredsstille spillerens ambitioner? Er det en seriøs klub, som man kan have tillid til?
2. Det juridiske kontraktmæssige element: Hvad er det, man skriver under på? Vil man kunne leve med kontrakten? Hvad betyder den fremover?

De indledende forhandlinger kommer normalt i stand ved, at en klub henvender sig til spilleren og spørger, om han er interesseret i at indgå en kontrakt. Det kan også ske ved hjælp fra de såkaldte „melleghandlere“.

I europæisk fodbold tjener en håndfuld fodboldmæglere store penge. De har specialiseret sig i spillerkøb og -salg og har tæt kontakt til mange af de europæiske storklubber.

En spiller bør altid søge sagkyndig rådgivning, inden han underskriver en kontrakt. En melleghandler kan ikke seriøst fungere som spillerens rådgiver.

Unge spillere står tøvende, når de skal søge rådgivning. Den kan hentes i spillerens egen klub, i det nationale fodboldforbund eller ved, at man drøfter spørgsmålet med ældre, erfarne spillere, eller ved henvendelse til advokat eller revisor.

Normalt har de store klubber kyndige rådgivere i form af ad-

vokater og revisorer, der grundigt har gennemarbejdet kontraktudkastet. Udkastet består ofte af den af fodboldforbundet udarbejdede standardkontrakt, suppleret med en række tilføjelser. I en situation, hvor en storklub forhandler med en ung, uerfaren spiller, er partsforholdet meget ulige. Det kan derfor være af afgørende betydning, at spilleren på så tidligt et tidspunkt som muligt søger sagkyndig vejledning.

Hovedpunkterne i en kontrakt

Følgende punkter skal altid gennemdrøftes og afklares:

1. Spillerens rettigheder og pligter.
2. Klubbens rettigheder og pligter.
3. Sygdom og skader.
4. Aflønning og bonus.
5. Transferbetaling, dvs. købesummen eller prisen for spilleren.
Hvad skal klubben have?
Hvad skal spilleren have, hvis han sælges til en anden klub?
Det er af afgørende betydning, at spilleren får sat en overgrænse – maksimeret – det transferbeløb, klubben kan forlange, hvis han efter kontraktperiodens udløb vil overgå til ny klub.
6. Tidsfrister.

Gode, seriøse klubber og gode, seriøse spillere har normalt ikke behov for en detaljeret kontrakt side op og side ned. Det er alene i den situation, hvor der opstår uoverensstemmelser, at det er rigtigt og vigtigt at have en klar og utvetydig angivelse af rettigheder og pligter.

Den følgende gennemgang af en kontrakts hovedpunkter har som grundlag den vesttyske og navnlig den engelske standardkontrakt. Endnu engang gør jeg opmærksom på, at både den engelske og den vesttyske standardkontrakt er gode og gennemtænkte, hvad man bestemt ikke kan sige om den danske kontrakt.

Kontraktens enkelte punkter

A. Hvem indgår aftalen – dvs. kontraktens parter – og for hvilken periode?

Det normale er en kontrakt for tre år. For helt unge spillere er det uklogt at indgå aftale for mere end højst to år. Hvis spilleren bliver stjerne, er han bundet til klubben og kan ikke forlade den før efter udløbet af kontraktperioden. Hvis han ikke bliver stjerne og ikke falder til, er hverken klub eller spiller normalt interesseret i, at kontrakten fortsætter, og man vil så forsøge at forhandle sig frem til en ophævelse af kontrakten inden udløbet af kontraktperioden. Selv om spilleren er sikret en rimelig løn inden for kontraktperioden, er det at spille på 2. holdet ikke nogen reklame for spilleren. Han kommer ikke i rampelyset, og andre klubber bliver ikke opmærksom på ham, med mindre han selv eller en mellemhandler retter henvendelse til andre klubber og spørger, om disse er interesseret i at købe ham. Med ældre spillere vil klubberne normalt ikke tegne 3-årige kontrakter, men tage et år ad gangen.

B. Spillerens pligter over for klubben

Spilleren har pligt til at spille de kampe, han udtages til. Han har pligt til at underkaste sig den træning, klubben foreskriver, og han har en troskabspligt mod klubben. Han må – for at sammenligne med funktionærretten – ikke foretage sig noget, der er illoyalt over for klubben. Spilleren har endvidere pligt til at overholde fodboldreglerne, således som de er fastsat af klubben, den nationale union, UEFA eller FIFA.

Hvis kontrakten strider mod de af den nationale fodboldunion fastsatte regler – må den vige for disse regler, dvs. at selv om man har aftalt noget i kontrakten, gælder det ikke, hvis det strider mod DBUs, UEFAs eller FIFAs regler. Man kan ikke aftale noget, som et fodboldforbund eller UEFA eller FIFA forbyder. Det er et vanskeligt – men uhyre interessant og vigtigt – spørgsmål, om det, at en kontrakt eller de nationale fodboldunioners regler strider mod EF-regler eller nationale love, indebærer, at reglerne i kontrakten må tilsidesættes. Dette spørgsmål ser vi på i kapitel 4.

Spilleren må ikke have andre erhverv end det at spille fodbold

for klubben. Hvis han ønsker eller har andet indtægtsgivende arbejde, må dette oplyses over for klubben, og det må nøje angives i kontrakten, hvilke bijobs spilleren må have.

C. Klubbens pligter over for spilleren

Klubbens pligter over for spilleren skal anføres i kontrakten. Klubben har pligt til at forsyne spilleren med alle de relevante regler, der er tale om, dels i forhold til klubben selv, dels i forhold til den nationale fodboldunion.

Klubben bør endvidere have pligt til løbende på tryk at forsyne spilleren med de nye regler, der måtte blive givet.

Klubben har pligt til, når kontrakten er underskrevet, at få den registreret i det nationale fodboldforbund, og klubben har pligt til at underkaste sig de regler, som dette fodboldforbund foreskriver.

D. Sygdom eller invaliditet

Hvis spilleren bliver syg, skadet eller invalideret, opstår der hyppigt interessemodsætninger mellem klub og spiller. Det er derfor vigtigt at regulere denne situation i kontrakten. Spilleren må oplyse klubben om de skader, han pådrager sig, ligesom han må underkaste sig de lægeundersøgelser, som klubben kræver og skal betale for.

Har man tillid til lægen og behandlingsformen?

Jeg har været ude for tilfælde, hvor klubber har foreskrevet en bestemt behandling, som har vist sig at være virkningsløs eller endog skadelig for spilleren. Selv om det ikke er anført i kontrakten, bør spilleren have ret til at søge egen læge og underkaste sig den behandling, denne foreskriver.

Der er store penge i international fodbold, og desværre ser man, at nogle af de læger, der er tilknyttet klubberne, i deres forsøg på at få spilleren „på græs og spilleklar“ foreskriver behandling – eller snarere undlader at foreskrive behandling – der på længere sigt medfører invaliditet.

Disse spørgsmål er så tekniske, at spilleren ikke selv kan overskue og forstå dem. Hvorledes skal han kunne vurdere, om den lægelige behandling er god og virker? Skal han tro på lægens

udtalelse om at operation er unødvendig eller måske skadelig, mens indsprøjtning, stråle- og terapibehandling hjælper? Disse lægeetiske og for spilleren meget vigtige spørgsmål bør tages op af de nationale fodboldforbund over for klubberne.

Lad os eksempelvis tænke os den situation, at en klub har solgt en topspiller, og at han kun har et halvt år tilbage af kontraktperioden i sin gamle klub. Hvis spilleren får skader i det sidste halve år, er det fristende for klubben at foreskrive, at han ikke skal opereres, men spille kampe på indsprøjtninger, plaster m.v. Hvis man foreskrev operation, afskar man sig fra at benytte ham i den resterende del af kontraktperioden.

Spillerens gode helbred er et så væsentligt aktiv for ham, at han ikke kan være afskåret fra at rejse tvivl om den behandling, vedkommende klub foreskriver. Han skal kunne søge egen læge og gennemgå den behandling, denne foreskriver. Spillerens egen læge må dog orientere klubbens læge om den behandling, han mener er den rigtige, inden han skrider til en anden behandling end den, klubbens læge har foreskrevet.

Det skal i kontrakten fastlægges, om spilleren skal have løn under sygdom. Det bør desuden angives, at klubben kan kræve sig løst fra kontraktforholdet, hvis spilleren har været syg eller uarbejdsdygtig over en længere periode – normalt 2-3 måneder. I denne situation bør spilleren kunne opsiges med et varsel på 6 måneder, jfr. den engelske standardkontrakt. Efter funktionærlovens § 5, stk. 2, kan det aftales, at funktionæren kan opsiges med 1 måneds varsel, når han i 12 måneder i træk har fået løn, mens han var syg i i alt 120 dage.

E. PR-arbejde

Spilleren har pligt til at deltage i de PR-aktiviteter, klubben angiver, ligesom han har pligt til at gå i det tøj og anvende det udstyr, som klubben og klubbens sponsorer bestemmer.

Han kan give interviews, men bør naturligvis optræde loyalt over for klubben og bør også orientere klubben om påtænkte aktiviteter, som måske kan komme i strid med klubbens interesser.

F. Spillerens misligholdelse

Kontrakten bør angive, hvad der anses for misligholdelse fra spillerens side. Eksempelvis dårlig opførsel, vedvarende overtrædelse af klubbens regler og manglende seriøsitet i indstillingen til fodboldspillet.

Misligholdelse bør i første omgang resultere i en påtale fra klubben, og først ved den grove, gentagne overtrædelse af spillers pligter er der basis for en ophævelse af kontrakten fra klubbens side.

G. Klubbens misligholdelse

Det bør angives, hvad der anses for misligholdelse fra klubbens side. Misligholdelse er eksempelvis, at man ikke betaler spilleren de aftalte beløb, eller at man ikke bistår med nødvendig lægebehandling.

I den engelske standardkontrakt er misligholdelsessituationen fra klubbens side detaljeret reguleret. Denne regulering kan anbefales som udtryk for en velgennemtænkt kontraktformulering.

H. Spillerens løn

Endelig – og det er nok det afgørende – skal den betaling, spilleren skal have i kontraktperioden, angives i kontrakten.

Det er normalt, at betalingen angives i et bilag, der vedhæftes standardkontrakten. Bilaget bør omtale enhver form for honorar, som spilleren er eller kan blive berettiget til.

Grundlønnen i kontraktperioden skal angives. Den bonus, man opnår, når man spiller på 1. holdet i divisionsturneringen og i pokalturneringen, skal angives. Det bør ligeledes angives, hvilken bonus man opnår, når man spiller i de tre UEFA-turneringer.

Det er sædvanligt inden for storklubberne at anføre disse ting. Der findes standardsatser for, hvad der betales.

Specielt om sorte penge

Der har været skrevet en del om sorte penge i fodbold. Omfanget af disse aftaler kender jeg ikke, men hvis det opdages, jfr. den belgiske skandale, er det meget alvorligt for både klub og spiller. Hemmelige bankkonti i Liechtenstein og Schweiz er ikke noget,

der er flatterende for den seriøse, professionelle fodbold, og spillere og klubber burde i egen interesse og for den professionelle fodbolds fremtid søge at komme sådanne aftaler til livs.

I. Transferbetaling

Som anført indledningsvis, er transfer-problematikken central. Den behandles i næste kapitel. Transferbetaling har en tendens til ikke at blive overvejet grundigt, når aftalen skal indgås. 3 år er måske langt at se frem for spilleren. Nogle klubber har specialiseret sig i indkøb af unge, talentfulde spillere, gøre dem til stjerner under den 3-årige kontraktperiode, og sælge dem med betydelig fortjeneste. Hvis der i denne situation ikke er aftalt en maksimering af det transferbeløb, klubben er berettiget til at modtage, vil klubben „skumme fløden“, og spilleren kan gå glip af en betydelig fortjeneste, fordi han ikke ved kontraktindgåelsen var opmærksom på dette spørgsmål.

J. Ferie og forsikring

Det bør angives, hvor meget ferie, spilleren er berettiget til. Det vil normalt være klubben, der bestemmer, hvornår ferien holdes.

Det bør endvidere angives, at klubben har pligt til at tegne ulykkes- og skadesforsikring for spilleren og betale præmien for denne forsikring.

UEFAs regler om klubsamarbejde

UEFA-reglerne for samarbejdet mellem klubberne inden for EF med forskellig nationalitet er givet den 1. september 1982.

Disse regler genfindes i DBUs transferformular.

Efter artikel 2 i UEFA-reglerne skal spillere, der er udtaget til de nationale landshold, have mulighed for at være sammen med landsholdet 48 timer, før matchen begynder.

Tidligere kunne klubberne blokere en spiller ved simpelt hen at forlange en uhyrlig transfersum for ham. Denne trafik er nu effektivt stoppet gennem de af UEFA vedtagne regler om, at uenighed om størrelsen af transferbeløb ikke kan hindre en spiller i at indgå aftale med en ny klub efter kontraktperiodens udløb.

Efter artikel 3 skal spilleren, efter at kontrakten er udløbet, være frit stillet med hensyn til valg af den klub, som han ønsker at indgå ny kontrakt med.

Artikel 4 bestemmer, at det internationale transfer-certifikat skal udstedes øjeblikkeligt, og at enhver klub skal gøre, hvad den kan, for at spilleren kan få lejlighed til at spille for sin nye klub. Der må ikke lægges hindringer i vejen.

Artikel 5 fastslår, at hvis en spiller – der har spillet for en klub – indgår aftale med ny klub, så har den tidligere klub ret til at kræve en transfersum eller en tilgift (indemnity of formation or promotion). Beløbet skal aftales mellem den nye og den gamle klub. Hvis man ikke er i stand til at nå til en aftale, må dette ikke kunne hindre spilleren i at spille for den nye klub. Uenighed om transfersummens størrelse skal indbringes for de nationale fodboldmyndigheder, som herefter – inden for 30 dage – skal træffe afgørelse om, hvilket beløb der skal betales mellem den nye og den gamle klub. Disse regler genfindes bl.a. i Det vesttyske Fodboldforbunds bestemmelser. Det centrale er, at uenighed om transfersummen ikke skal kunne blokere spilleren. Hvis han vil rejse efter udløbet af kontraktperioden, har han ret hertil, selv om ingen klub vil betale det beløb, hans gamle klub forlanger.

Det kan også illustreres ved de engelske regler, hvorefter et særligt udvalg bestemmer hvilken pris, der skal betales for en spiller ved klubsifte, såfremt afgivende og modtagende klub ikke kan nå til enighed.

I 1985 forlangte Newcastle 800.000 £ for angriberen Chris Waddle, mens Tottenham kun ville betale 550.000 £ for ham. Prisen blev senere sænket til 400.000 £, idet Tottenham gjorde gældende, at klubbens indtjeningsmuligheder var blevet drastisk forringet som følge af, at engelske klubber ikke længere måtte deltage i de europæiske turneringer – hvad der utvivlsomt er rigtigt. Udvalget fastslog, at Tottenham skulle betale 590.000 £ – omkring 8,3 mill. kr. – for Waddle. På tilsvarende måde fastslog udvalget, at Manchester City skulle betale 132.500 £ for Hattersfield-angriberen Mark Lillis. Klubbens krav var 250.000 £. Manchester City tilbød 80.000 £.

Disse regler vil senere blive nøjere omtalt, men de illustrerer det rigtige og rimelige i at have et særligt udvalg, der fastsætter transferprisen, hvis klubberne ikke kan blive enige.

KAPITEL 3

Køb og salg af fodboldspillere – transfer – købsprisen

Dette kapitel behandler de retlige problemer ved køb og salg af fodboldspillere.

Hvad er prisen for en spiller?

Hvilke spillere kan købes?

Hvornår kan der handles?

Er det klubben eller spilleren, der skal have penge, eller dem begge?

Købsprisen – transfersummen

Ved købsprisen, transferbeløbet eller hvorledes man nu vil udtrykke det, forstår jeg den samlede sum, som den køvende klub betaler henholdsvis den sælgende klub eller spilleren for hans overgang til en ny klub. I nogle salgssituationer får spilleren ikke en øre af transferbeløbet. Det betales af køberklubben til sælgerklubben. I andre tilfælde får spilleren det fulde beløb – typisk hvis han har fået det nedfældet i sin kontrakt, og i andre – de normale tilfælde – deles transferbeløbet mellem den sælgende klub og spilleren.

Købsprisen – transfersummen – er nok Alfa og Omega i kontraktforhandlingerne. Mange fodboldspillere har brændt fingre, fordi de ikke har været opmærksomme på de meget indviklede regler for køb og salg af fodboldspillere, der findes i europæisk fodbold.

Der kan opregnes mange købs- og salgssituationer, når en fod-

boldspiller vil spille i en klub enten som amatør, kontraktspiller eller i udlandet som professionel:

I det følgende tages udgangspunktet i den danske spillerkontrakt, der er optrykt som bilag. Punkterne mærket x) er omfattet af DBUs standardkontrakt. Punkt 3 og 5 er omfattet af „Propositioner for Danmarksturneringen“ § 9, stk. c.

1. Ynglingespilleren bliver senior, og han fortsætter i sin klub som amatør.
- x) 2. Ynglingespilleren bliver senior, og han fortsætter i sin klub som kontraktspiller.
3. Ynglingespilleren bliver senior, og han fortsætter i en anden klub som amatør.
- x) 4. Ynglingespilleren bliver senior, og han fortsætter i en anden klub som kontraktspiller.
5. Seniorspilleren overgår som amatør til en anden klub.
- x) 6. Seniorspilleren overgår fra amatør til kontraktspiller i samme klub.
- x) 7. Seniorspilleren overgår fra amatør til kontraktspiller i en anden klub.
- x) 8. Seniorspilleren, der er kontraktspiller, aftaler forlængelse af kontrakten med sin klub.
- x) 9. Seniorspilleren, der er kontraktspiller, går fra sin gamle til en ny klub som kontraktspiller.
- x) 10. Seniorspilleren går fra kontraktspiller til amatørspiller i samme klub.
- x) 11. Seniorspilleren går fra kontraktspiller i sin gamle klub til amatørspiller i en ny klub.
12. Seniorspilleren holder op med at spille fodbold.

Disse situationer har alene danske forhold for øje.

A. Fra amatør til kontraktspiller i en anden klub

Ved overgang fra amatør- til kontraktspiller i en anden dansk klub, skal der betales et beløb på 10.000 kr. fra kontraktklubben til amatørklubben for en kontrakt om det første år, og yderligere 10.000 kr. for en forlængelse på 1 år. Beløbet deles mellem de klubber, hvor spilleren har været tilmeldt i de sidste to år før klubskiftet.

Eksempel: Amatørspiller for Viborg i 1983 og for Kolding i 1984. Kontraktspiller for Vejle i 1985. Viborg og Kolding får hver 5.000 kr. Kontrakten forlænges, og han spiller for Vejle i 1986. Viborg og Kolding får yderligere 5.000 kr. hver.

B. Fra kontraktspiller til amatør

I DBUs spillerkontrakt er der givet følgende bestemmelser om den situation, hvor en spiller ønsker at overgå til amatør fodbold efter kontraktens udløb. Det siges: „Ønsker en spiller at overgå til amatør fodbold, skal tilladelse meddeles uden betingelser efter kontraktens udløb, men spilleren er da forpligtet til at spille alene som amatør i to sæsoner. Ønsker han inden for denne periode at få tilladelse til at spille som kontraktspiller eller som professionel, har den klub, for hvilken han har spillet som kontraktspiller, krav på et beløb som ovenfor beskrevet“, dvs. de før omtalte 10.000 kr. i det første år og eventuelt 10.000 kr. i et andet år.

DBUs spillercertifikat

Der er endvidere givet regler for klubsifte i „Propositioner for Danmarksturneringen“, hvor det i § 9, pkt. c bestemmes, at fodboldspilleren skal medbringe det af DBU udstedte certifikat i udfyldt stand, hvis han ønsker at skifte klub som amatør – altså situation 3 og 5.

Efter denne bestemmelse kan han spille 30 dage, efter at han spillede sidste kamp i den ordinære turnering. Dog kan han ikke spille for en ny klub i de sidste seks runder af Danmarksturneringen. Der er ikke indført tilsvarende begrænsninger for pokalturneringen.

C. Fra Danmark til udlandet

Hvis spilleren ønsker at spille i udlandet, kan der yderligere opregnes en række situationer. Disse er til dels reguleret af Dansk Boldspil-Union. DBU udsteder ikke det internationale spillercertifikat til en udenlandsk klub, med mindre klubben underkaster sig de betingelser, DBU stiller, navnlig at spilleren skal have fri til landskampe, jfr. side 19.

13. Ynglingespilleren ønsker at spille som senioramatør i udenlandsk klub.
14. Ynglingespilleren ønsker at spille som professionel senior-spiller i udenlandsk klub.
15. Senioramatøren går til udenlandsk klub og spiller som amatør.
16. Senioramatøren går til udenlandsk klub som professionel.
17. Seniorens, der er kontraktspiller, går til udenlandsk klub og spiller som amatør.
18. Seniorens, der er kontraktspiller, går til udenlandsk klub og spiller som professionel.

Spillerskift i december/januar og juli

Efter DBUs amatørbestemmelser, § 15, kan engagement som professionel fodboldspiller i udlandet (eller som kontraktspiller for en anden dansk klub) kun tiltrædes i december/januar samt juli.

Andre europæiske fodboldforbund har tilsvarende regler. I Vesttyskland er reglerne meget indviklede. Der trænges til en harmonisering på UEFA-plan.

Hvad sker der, hvis en spiller tager til udlandet uden for de pågældende perioder, altså december, januar og juli? Efter min opfattelse kan DBU ikke alene af denne grund nægte at udstede det internationale spillercertifikat.

Hvis samtlige implicerede klubber og spiller er enige, vil en nægtelse af at udstede det internationale spillercertifikat være urimeligt økonomisk belastende for spilleren. Der vil være et misforhold imellem overtrædelsen af den formelle regel og de økonomiske virkninger for spilleren. Men det er næppe et spørgsmål, der når frem til domstolsprøvelse. En spiller har ikke megen interesse i to år efter, at han skulle have spillet for en udenlandsk klub, at få en domstolsafgørelse af, at det var han også berettiget til.

D. Danske spillere skifter klub i udlandet

Hvis en dansker, der spiller i udlandet, skifter til anden klub i udlandet, afgøres dette skifte efter reglerne i det land, hvor den nye klub ligger. Det er derfor vigtigt, at spilleren nøje sætter sig ind i disse regler, inden han indgår kontrakt om skifte fra en udenlandsk klub i et land til en klub i et andet land.

Han må hele tiden være opmærksom på salgssituationen, forstået på den måde, at

1) Han skal sikre sig, at der er fri transfer til Danmark, dvs. at han kan vende tilbage og spille i Danmark, uden at den udenlandske klub af den grund kan afkræve ham noget beløb.

2) Han skal sikre sig, at overgangssummen – transferbeløbet ved skifte til anden udenlandsk klub – er maksimeret, dvs. at klubben, der sælger, højst kan forlange x kr. for ham.

19. *Fra amatør til amatør i udlandet.*

En dansk amatør, der spiller i udlandet, går til anden klub i udlandet som amatør.

20. *Fra amatør til professionel i udlandet.*

En dansk amatør, der spiller i udlandet, går til anden klub i udlandet som professionel.

21. *Fra professionel til amatør i udlandet.*

En dansk professionel i udlandet går til en anden klub som amatør.

22. *Fra professionel til professionel i udlandet.*

En dansk professionel i udlandet går til en anden klub som professionel.

23.-24. *Afslutning på karrieren.*

En dansk amatør i udlandet holder op med at spille.

En dansk professionel i udlandet holder op med at spille.

E. Tilbage til Danmark som amatør eller kontraktspiller

Endelig er der de situationer, hvor den danske spiller, der har spillet i udlandet, tager tilbage til Danmark:

25. Danskeren har spillet som amatør i udlandet og går til dansk klub som amatør.

26. Danskeren har spillet som amatør i udlandet og går til dansk klub som kontraktspiller.

I henhold til § 9 i „Propositioner for Danmarksturneringen“ kan en spiller ved overgang fra udenlandsk klub, hvor han har spillet som amatør, få spilletilladelse 30 dage efter, at det internationale

spillercertifikat er DBU i hænde. Spilleren kan dog ikke spille de seks sidste runder af Danmarksturneringen.

27. Danskeren har spillet som professionel i udlandet og går til dansk klub som amatør.

Ved overgang fra en udenlandsk klub, hvor spilleren har spillet som professionel, kan han kun få spilletilladelse til førstkomende halvår efter amatørbestemmelsernes § 17, stk. 2, hvis han slutter som professionel 30 dage før vedkommende danske klubs første kamp i forårsturneringen, eller 30 dage før 1. august.

28. Danskeren har spillet som professionel i udlandet og går til dansk klub som kontraktspiller.

Situation 28 er ikke omfattet af DBU-reglerne, men § 17, stk. 2, i amatørbestemmelserne skal formentlig anvendes i denne situation.

Kontrakt kan forhandles hele året

Der er intet i vejen for, at klub og spiller når som helst forhandler kontrakt. Det kan ske og sker faktisk året rundt.

Der er heller ikke noget i vejen for, at klub og spiller på et hvilket som helst tidspunkt afslutter og underskriver kontrakten.

Det er alene kontraktopfyldelsen, altså at spilleren overgår til og spiller for den nye klub, der kun kan finde sted på bestemte tidspunkter, afhængig af i hvilket land spilleren skal spille. For Danmarks vedkommende altså i juli og december/januar, jfr. Amatørbestemmelsernes § 15, stk. 2, hvorefter engagement kun kan tiltrædes i december/januar og juli, når der er tale om engagement i udenlandsk klub eller anden dansk klub, end den spilleren spiller for.

Sælger- og køberklub kan med de begrænsninger, de nationale fodboldforbund måtte opstille, altid udveksle spillere til enhver tid, hvis de er enige herom.

Det er nok rigtigt at foreskrive „faste flyttedage“ juli og december/januar. Turneringen – det gælder både den nationale og

de tre UEFA-turneringer for klubhold – bør kunne afvikles i fred og ro uden spillerrokeringer.

Det må dog nok også erkendes, at det er urimeligt, at en spiller skal vente et halvt til et helt år med at komme til en ny klub, hvis både sælger- og køberklub samt spilleren ønsker at skifte her og nu.

FIFAs internationale spillercertifikat

Det internationale spillercertifikat er et FIFA-dokument – en slags arbejdstilladelse. Uden dette certifikat må ingen dansk spiller spille i udlandet, ligesom ingen udlænding må spille i Danmark.

Klubben nægter at frigive spilleren

De nationale fodboldforbund – navnlig det engelske – er i de forløbne år blevet bestormet af mange fodboldspillere, som er taget udenlands, primært for at spille fodbold. De er herefter vendt tilbage til deres hjemland og har ønsket at spille dér påny. Det har de ofte været ude af stand til, fordi den udenlandske klub, som de spillede for, nægtede at „løslade“ dem. Derfor kunne de ikke få udstedt det internationale spillercertifikat af vedkommende nationale fodboldunion og derfor ikke overgive det til hjemlandets fodboldunion, og den nationale fodboldunion kan først give spilleren tilladelse til at spille, når den har modtaget det internationale spillercertifikat. Spillerne gik på græs, men måtte ikke spille på det.

Fodboldspillere er ofte uden kendskab til disse indviklede regler. De indgår aftaler uden at tænke sig om, og har – hvad der bestemt er forståeligt – kun ét i hovedet, nemlig at komme udenlands og spille fodbold. Problemerne er så indviklede, fordi de nationale regler for køb og salg af fodboldspillere ikke er ens. Det må derfor igen tilrådes spillerne at søge sagkyndig bistand, inden man skriver under på en kontrakt.

Transfersummer er maksimeret, for så vidt angår Danmark. I udlandet er praksis stadig meget uensartet.

I England kan en professionel spiller rejse udenlands enten mod betaling af en transfersum eller på såkaldt „fri transfer“.

Ved kontraktindgåelsen kan en spiller få indføjet et fast transferbeløb i kontrakten med alle de klubber, han kommer til at spille for.

Hvis han ønsker at vende tilbage til sit hjemland for at spille dér, er det muligt, at hjemlandsklubben ikke er parat til at betale det transferbeløb, som den fremmede klub forlanger for ham. Det kan betyde, at den engelske spiller vil være ude af stand til at arbejde som fodboldspiller i en længere periode, selv om han er taget til udlandet uden at have fået en krone for det i overgangssum.

Det må tilrådes, at spilleren i alle tilfælde indgår en separat aftale, der påføres det internationale spillercertifikat, om at hans tilbagevenden til sit hjemland er betinget af, at der ikke skal betales noget transferbeløb for ham. Aftalen skal påføres det internationale spillercertifikat, fordi en spiller i udlandet jo kan sælges til andre klubber, som måske ikke er opmærksomme på denne betingelse. Det bliver de, hvis den påføres certifikatet.

DBU har snor i spilleren. For amatørernes vedkommende gennem udstedelse af spillercertifikatet. Klubben må ikke benytte en spiller, hvis han ikke er i besiddelse af et certifikat. For kontraktspillernes vedkommende henvises til § 7 i „Propositioner for Danmarksturneringen“ og DBUs love, § 32, hvorefter DBU skal have kopi af indgåede spillerkontrakter og godkende disse.

Nogle udvalgte landes regler om køb og salg af spillere

Inden jeg går ind på problemerne i forbindelse med klubskifte, kan det være nyttigt at give en oversigt over, hvorledes nogle af de europæiske fodboldforbund har reguleret spillerkøb og -salg. Det bliver jo stadig mere almindeligt, at kontraktspillere og amatører fra Danmark tager til udlandet for der at spille som professionelle.

Kendskabet til disse regler er derfor vigtig. Samtidig kan orienteringen om de vidt forskellige regler i udlandet måske medvirke til, at der på UEFA og FIFA plan tages skridt til at forsøge at give ensartede regler for alle lande, forbund og klubber.

A. Belgien

Når kontrakten er udløbet, bliver spilleren automatisk sat på transferlisten, dvs. listen over de spillere, der p.t. er til salg.

Er den transfersum, der forlanges, større end p.t. 250.000 belgiske franc., og er der ikke nogen klub, som vil betale denne sum, skal klubben tilbyde spilleren et års kontraktforlængelse. Mindstelønnen i denne periode er 10% af den forlangte transfersum, hvis det er klubben, der ønsker at skille sig af med spilleren, og 7%, hvis det er spilleren, der ønsker at forlade klubben.

Hvis spilleren ikke ønsker at indgå aftale på dette grundlag, kan han suspenderes. Det vil i praksis sige, at han ikke længere har nogen aftale med klubben.

Hvis transfersummen er mindre end p.t. 250.000 belgiske franc., bliver spilleren automatisk amatør, hvis der ikke kommer en aftale i stand mellem spilleren og en ny klub. Spilleren er fri, der klæber intet transferbeløb til ham, og han kan frit melde sig ind i en ny klub.

I Belgien prøver man ved lovgivning at regulere transferproblemet. Man har foreslået, at arbejdskontrakter med professionelle fodboldspillere maksimalt skulle kunne afsluttes for en periode af fem år. Det er ikke forbudt at aftale og betale transfersummer, men klubben kan ikke spærre spilleren, hvis der ikke opnås enighed om størrelsen af transfersummen.

Transferbetaling – siges det i lovforslaget – har ikke noget at gøre med selve kontraktafslutningen, derfor skal den fastlægges af vedkommende fodboldforbund. Transferbeløbenes størrelse behandles ikke i forslaget.

Det belgiske fodboldforbund oplyser, at der endnu ikke er gennemført en lovgivning. Man arbejder fortsat med et maksimum på fem år for en kontrakt, men der er intet, der forhindrer, at spilleren bliver i klubben efter udløbet af femårs-perioden rent praktisk derved, at man aftaler en forlængelse af kontrakten.

B. England

Transferbetaling har lang tradition i England. Det var her, man indførte professionel fodbold i 1885.

Spillerens interesser varetages af Professional Football Association, som har omkring 90% af de professionelle fodboldspillere som medlemmer.

Som reglerne nu er udformet, skal klubben, hvis den ikke ønsker at beholde spilleren, enten sætte ham på en transferliste eller ganske enkelt frigive ham.

Hvis det ikke er muligt at indgå en aftale, fordi køberklubberne ikke vil betale den salgssum, sælgerklubben forlanger, skal klub og spiller henvende sig til League Management Committee, som bindende fastsætter transfersummen, jfr. kapitel 2, side 22.

Før 1982 kunne en klub kun sætte den spiller, som man ikke ville frigive, på en såkaldt „venteliste“ mod betaling af en lavere månedsløn. Derved blev spilleren indirekte tvunget til at forlænge sin kontrakt med klubben. Hvis de blev sat på transferlisten, afhang et salg helt og holdent af, om klubberne kunne enes om betaling af transfersummen. I sagen fodboldspilleren George Eastham mod fodboldklubben Newcastle United blev denne praksis tilsidesat ud fra princippet om „restraint of trade“, dvs. et forbud mod indskrænkninger i den frie erhvervsudøvelse.

Fra engelsk side forsvarede man transfersystemet med, at hvis det ikke fandtes, ville de bedste spillere gå til de rigeste klubber. God fodbold i England ville kun blive spillet i områder, hvor tilskuertallet var stort, ikke i de mange mindre byer. Klubberne kunne ikke have en stabil og vedvarende grundstamme af spillere, og de ville ikke være tilskyndet til at udklække nye talenter.

Hertil er at sige, at de dyre spillere altid går til de store klubber, der kan betale toplønninger, men transfersystemet medfører, at mindre velhavende klubber kan tjene penge på at udklække talenter.

C. Frankrig

I dag kan der kun blive tale om transferbeløb, hvis der skiftes klub i kontraktperioden. Det lykkedes foreningen af professionelle fodboldspillere at afskaffe transferbeløbene i 1968.

Foreningen har indgået en overenskomst, hvorefter kontraktspilleren eller den professionelle spiller nyder alle de rettigheder, som de arbejdsretlige regler tildeler arbejdere. Den arbejdsaftale, der afsluttes mellem klub og spiller, skal have en længde på mindst tre år med ret for klubben til forlængelse i yderligere et år. Enhver aftale skal forelægges en særlig komité, som efter at have gennemlæst den og efter at have hørt parterne, tager stilling til, hvorvidt der skal foretages ændringer i aftalen. Efter

aftalens udløb, maksimalt fire år, er spilleren frit stillet, uden at det er nødvendigt for ham at foretage en egentlig opsigelse. Klubberne kan således ikke kræve transferbetaling, når spilleren vil skifte klub efter kontraktens udløb, og transferbetaling er kun lovlig, hvis spilleren i løbet af kontraktperioden ønsker at skifte klub. Klubben kan da som modydelse for at acceptere en opsigelse kræve betaling af et transferbeløb, der ikke kan fastsættes efter forgodtbefindende. Beløbet fastsættes på grundlag af spillere ns årsløn og under hensyntagen til den tid, spilleren har spillet for klubben.

Hvis det er klubben, der ønsker at skille sig af med spilleren, men der ikke er nogen klub, der vil købe spilleren, eller hvis spilleren selv ønsker at blive i klubben, fortsætter kontrakten.

Stridigheder mellem klub og spiller afgøres af en voldgiftsret.

D. Holland

De hollandske regler svarer til de vesttyske (se side 43). Klubberne kan betinge sig betaling af transfer.

Hvis man ikke kan nå til enighed om størrelsen af en transfersum, kan spørgsmålet indbringes for en særlig voldgiftsret, som derefter – med bindende virkning – afgør, hvad der skal betales.

Der er sat en øverste grænse for størrelsen af transfersummerne ved transfer inden for Holland, mens sådanne regler ikke eksisterer, hvis en spiller går fra en hollandsk til en udenlandsk klub, eller omvendt.

E. Italien

Det har ikke været muligt at få en officiel redegørelse for, hvorledes transfersystemet praktiseres i Italien. Efter italiensk opfattelse er sport, herunder professionel fodbold, ikke et arbejde eller et erhverv, men en såkaldt personlig præstation, som sætter konkurrencemomentet i højsædet!

Arbejdsretligt har professionelle fodboldspillere ingen rettigheder. Hverken de italienske fodboldforbund eller italienske retsafgørelser anerkender professionelle fodboldspillere som arbejdstagere.

F. Schweiz

De schweiziske transfersummer er nu maksimerede, afhængig af fra hvilken klub og til hvilken klub spilleren skifter. Man kan således ikke fra klubbernes side ensidigt fastsætte salgspriserne.

Et transferreglement fra 1978 bestemmer, at ligafodboldkammeret afgør størrelsen af transferbetalingen ved uenighed inden for de beløb som sælgerklubber kræver og køberklubben tilbyder.

En spiller kan frigives fra en klub, mens kontrakten løber, på betingelse af, at han i to år ikke virker som fodboldspiller – heller ikke som amatør. Disse regler forekommer vanvittige. Hvis en fodboldspiller i to år af sin karriere kan holdes ude fra træning og konkurrencefodbold, er han færdig som elitespiller.

Der har været ført retssag om denne praksis. Spilleren George Perroud ville forlade sin tidligere klub, Servette FC Genève, og meldte sig ind i en ny klub. Den gamle klub krævede en pris, som den nye klub ikke ville betale, og Perroud kunne ikke få udstedt spillercertifikat. Den schweiziske domstol fastslog i en afgørelse af 15. juni 1976, at klubben ved en sådan arbejdsoverenskomst ikke gyldigt kunne indskrænke spillerens rettigheder. Navnlig kunne man ikke hindre ham i *efter* kontraktens udløb at fortsætte sin virksomhed som fodboldspiller i en anden klub.

Det, at han blev afskåret fra at spille for den nye klub, var i strid med hans rettigheder til fri erhvervsudøvelse, herunder sportslig aktivitet, navnlig fordi den gamle klub ikke kunne godtgøre, at det var nødvendigt gennem et spilleforbud at beskytte klubbens påståede rettigheder. Spilleren kunne derfor frit spille for en ny klub.

G. Spanien

I Spanien er der ikke begrænsninger med hensyn til størrelsen af transferbetaling. Når klub og spiller er enige, blander fodboldforbundet sig ikke. Transferbetaling kommer normalt kun på tale, når en spiller skifter klub, mens hans kontrakt løber. F.eks. hvis spilleren har indgået en treårig kontrakt med klubben, men vil til en ny klub efter et års forløb.

Normalt deles transfersummen mellem sælgerklubben og spilleren i forholdet 85%/15%. Når kontrakten er udløbet, er spilleren fri. Han kan spille for hvilken klub, han ønsker. En eventuel

ny klub, skal ikke betale en transfersum til spillerens gamle klub. Det er kun i den situation, hvor der bliver etableret en aftale mellem de professionelle spanske fodboldspilleres forening og det professionelle spanske fodboldforbund med angivelse af tariffen m.v., for hvad der skal betales, at der kan blive tale om betaling efter kontraktperiodens udløb.

Dette spørgsmål er blevet behandlet i en meget interessant retssag, en dom afsagt af arbejdsretten i Madrid den 22. januar 1986.

En vigtig dom fra arbejdsretten i Madrid

De professionelle spanske fodboldspilleres forening havde anlagt sag mod de spanske professionelle fodboldklubbers forening. Sagen angik omkring 1300 fodboldspillere, som havde indgået professionel kontrakt med klubberne, eller som det siges i dommen „arbejdsaftaler af særlig karakter“.

De professionelle klubber havde på en generalforsamling den 26. juni 1985 fastsat nogle regler om godtgørelse for oplæring og træning. Man bestemte, at når spillerens kontrakt var udløbet, så kunne spilleren frit indgå ny professionel kontrakt med en anden klub. Den nye klub skulle dog betale den tidligere klub en godtgørelse for oplæring og træning, hvorefter forbundet så fastsatte en række tariffer med betydelige beløb, der skulle betales.

Fodboldspillernes forening havde ikke deltaget i udarbejdelsen af disse tariffer, ligesom de heller ikke havde godkendt dem. Aftalen og tarifferne var ikke officielt bekendtgjort, selv om aftalen angav, at den skulle træde i kraft 1. juli 1985. Med klar adresse til UEFAs regler om klubsamarbejde, jfr. side 28-29, var det i aftalerne bestemt, at en fodboldspillers ret til at spille for en ny klub ikke kunne begrænses eller hindres, selv om klubberne ikke kunne blive enige om godtgørelsens størrelse. Reglerne fastslog endvidere, at klubberne hvert år inden den 10. juli skulle udfærdige lister, hvori man henførte spilleren til én af tre kategorier: 1) spillere med løbende kontrakt, 2) spillere uden aftale, 3) spillere for hvem der ved ansættelsen i ny klub skal betales godtgørelse for oplæring og træning.

Det var endvidere bestemt, at forudsætningen for at spillerens tidligere klub kunne kræve denne godtgørelse var, at der var taget forbehold herom, enten i spillerens egen kontrakt eller i de lister, der skulle udfærdiges inden 10. juli.

Arbejdsretten afviste klubbernes synspunkt om, at disse tariffer overhovedet ikke angik de professionelle fodboldspillere, men alene klubberne, med følgende bemærkninger:

„Synspunktet, om at godtgørelsen for oplæring og træning kun angår de klubber, der antager eller afskediger fodboldspillere, er, selv om det formelt kan synes rigtigt, uholdbart, da der i tilfælde af ophør af en kontrakt med en spiller, som der skal betales en godtgørelse for, pålægges den klub, som er interesseret i at købe ham, en økonomisk forpligtelse af et varierende, men betydeligt omfang. Dette bevirker en indskrænkning i spillerens aftalefrihed“.

Populært sagt kan man sige, at der hvilede en gæld på spilleren, når han skulle over til en ny klub. Derfor måtte spørgsmålet, om hvad der skulle betales i godtgørelse for oplæring og træning, afgøres efter forhandling mellem klubberne og spillerne. Arbejdsretten fandt, at de regler, som de professionelle fodboldklubbers forening havde fastsat, var ugyldige, og først kunne gennemføres, når de var aftalt mellem spillerforeningen og foreningen af fodboldklubber.

H. Vesttyskland

Hvis en spiller skifter fra én klub til en anden, har køberklubben pligt til at betale en transfersum til sælgerklubben, jfr. § 29 i spillerstatutten, udarbejdet af det vesttyske fodboldforbund.

Transfersummen aftales frit mellem klubberne. Såfremt klubberne ikke kan opnå enighed, afgøres sagen af en af det vesttyske fodboldforbund nedsat voldgiftsret, jfr. licensspillerstatuttens § 30, stk. 1.

Transferbeløbet fastsættes normalt til mellem 3 og 5 års løn for spilleren, beregnet efter gennemsnittet af årslønnen i den nye og den gamle klub.

Hvis en amatørspiller i en klub skifter til en professionel klub, skal den nye klub betale 30.000 DM, hvis det er en 1. divisionsklub, og 24.000 DM hvis klubben er i 2. division.

Beløbet deles forholdsmæssigt mellem de klubber, hvor spilleren incl. ungdomsafdelingen har været spilleberettiget i de seneste 7 år.

Aftaler om størrelsen af transfersummer er som udgangspunkt gyldige. Efter § 26 a i den vesttyske licensspillerstatut er

tildeling af spillertilladelse uafhængig af den sælgende klubs frigivelse af spilleren. Den køvende klub har således efter § 26 a, stk. 2 krav på, at der gives spilleren spilletilladelse, når der foreligger 1) en kontrakt mellem klubben og spilleren, 2) dokumentation for spillerens sportsduelighed, og 3) når spillerens optagelse på transferlisten er meddelt fodboldforbundet, eller spilleren selv tilhører klubben, forudsat at spilleren ikke har kontrakt med nogen anden fodboldklub. Der skal herudover naturligvis være betalt eller stillet sikkerhed for betaling af de aftalte transferbeløb.

Stavnsbåndet i Vesttyskland ophævet ved dom

Frem til 1. september 1980 fik en kontraktspiller kun spilletilladelse fra det vesttyske fodboldforbund, hvis den afgivende klub havde frigivet ham. Klubberne kunne altså lægge spilleren på is, til man havde opnået enighed om størrelsen af transfersummen, eller voldgiftsretten havde truffet afgørelse. Det var arbejdsretten i Berlin, der i en afgørelse fra 1979 gav en spiller medhold i, at en klub ikke kunne betinge hans frigivelse til en anden klub af, at der blev betalt den transfersum, klubben forlangte.

Dommen siger klart, at reglerne om transfersummer ikke tjener sportens ideelle målsætninger, men rent økonomiske interesser. Dommen havde som konsekvens, at det vesttyske fodboldforbunds spillerstatut blev ændret fra 1. september 1980, så det ikke længere kræves, at den gamle klub giver sin tilladelse til, at spilleren tegner kontrakt med en ny klub efter kontraktperiodens udløb.

Denne meget vigtige dom har endvidere medført, at UEFA har indført nye regler 1. september 1982 om en spillers overgang til at spille for en udenlandsk klub.

Transfer og klubbernes økonomi

25% af totalomsætningen i den vesttyske bundesligas 1. division stammer fra transferforretninger. En lille klub med et lille stadion og tilsvarende ringe tilskuerindtægter kan finansiere sit top-hold ved år efter at sælge de bedste spillere. Man køber talenter billigt, udvikler dem og opnår en høj transfersum.

De vesttyske 1. divisionsklubbers regnskaber indeholder som

aktiver krav på fremtidige transferbetalinger. Klubben fastsætter selv, hvor meget den vil forlange. Der er ikke givet regler for værdifastsættelsen. I praksis udgør disse fremtidige krav op mod 90% af aktiverne i klubregnskaberne. Uden disse „krav“ ville alle klubber i 1. og 2. division være håbløst forgældede.

Skal der lovgives om køb og salg af fodboldspillere?

Det er de nationale fodboldforbund, der fastsætter reglerne. Overholdelsen kontrolleres ikke af landets domstole, men af forbundene selv. Fodboldforbundene har en monopolstilling over for klubberne og spillerne inden for betalt fodbold, navnlig fordi det er forbundene, der giver spillertilladelse. De regler, som fodboldforbundene giver, er ikke udtryk for klubbernes og spillernes samstemmende ønsker eller deres egen fri vilje.

Men disse „private love“ er ligesom standardvilkår for køb og salg underkastet en domstols kontrol af, om de er forenelige med de almindelige love og retsregler, der er udstedt af landets lovgivende myndighed.

De nationale fodboldforbunds adgang til bindende at give regler har ikke hidtil været draget i tvivl. I Vesttyskland er de anerkendte trossamfund ikke omfattet af lovgivningen om forholdet mellem arbejdstager og arbejdsgiver – funktionær- og arbejdsretten. Retspraksis har suppleret dette ved at anerkende en opsigelse af kirkens medarbejdere, hvis deres virksomhed var en trussel for den kirkelige forkyndelses troværdighed.

Herigennem er man nået frem til den antagelse, at arbejdsretten og funktionærretten skal afstemmes med andre retsinstitutter, der vedrører forskellige områder for det pågældende arbejde.

Det er nok rimeligt, at de professionelle fodboldklubber har mulighed for at lave et system med professionel fodbold, der er baseret på konkurrence. Arbejdsretten og funktionærretten må ikke forhindre en fornuftig organisation af konkurrence- og elitefodbold, men det viser, hvor nødvendigt det er med en retlig regulering af idrætten. Idrætten skal ikke være henvist til snart at hive ét regelsæt frem, snart et andet, fordi lovgiver ikke, da han gav de forskellige regler, havde idrætten for øje.

I den forbindelse må det fremhæves, at vesttyske klubbers

praksis, hvor man bruger fremtidige krav på transferbeløb som sikkerhed for lån i banker, er et besynderligt system. Det skal i hvert fald ikke prioriteres højere end spillerens ret til uhindret at vælge, hvilken arbejdsplads han vil spille for.

Problemer i forbindelse med klubskitte

Transferbetaling eksisterer og afskaffes ikke de første par år. Derfor er det vigtigt at redegøre for de regler, der skal anvendes, hvis salget af spilleren ikke går planmæssigt.

Situationen er den, at en klub mod betaling af en transfersum sælger en spiller til en anden klub. Kan køberklubben annullere købet, hvis der er mangler ved spilleren – en alvorlig uoplyst skade – eller hvis han ikke opfylder de forventninger, køberklubben har stillet – spilleren har f.eks. modtaget bestikkelse?

De få domme – navnlig vesttyske – om tilbagebetaling af transfersummer, har afgjort sagen ud fra synspunkter, der ligger tæt op ad det køberetlige mangelbegreb, således som det er udviklet i vesttysk – og dansk – ret: Hvis manglen er væsentlig, kan købet annulleres – hæves – hvis manglen er uvæsentlig, kan der ikke hæves.

Retspraksis har opfattet aftaler om spillertransfer som noget helt specielt. Betalingen af transfersummen betragter retspraksis som vilkåret for, at den sælgende klub vil frigive spilleren. Det vil sige give ham spilletilladelse. Der er – sagt provokerende – tale om „slavehandel“. Hvis klubben ikke får pengene, slipper den ikke spilleren.

Tildeling af spillertilladelse til en licensspiller var i Vesttyskland indtil 1. september 1980 afhængig af, at sælgerklubben frigav spilleren. Dette skete først, når transfersummen var betalt, eller der var opnået enighed om beløbets størrelse.

Frigivelsen af spilleren var modydelsen for betaling af overgangssummen.

Hvilke retsregler finder anvendelse på køb og salg af fodboldspillere?

I de engelske og vesttyske standardkontrakter underkaster klubberne og spillerne sig de nationale fodboldforbunds regler.

Efter § 29 i den vesttyske licensspillerstatut er en klub, der indgår kontrakt med en spiller fra en anden klub, forpligtet til at betale en transfersum til denne klub. For amatørers vedkommende også til tidligere klubber, som han har spillet for, jfr. de tilsvarende regler for de danske klubber, der ansætter kontraktspillere.

Det antages i vesttysk ret, at pligten til at betale en transfersum eksisterer, uden at der foreligger en aftale herom mellem den sælgende og den køvende klub.

I den danske kontrakt er forholdet også det, at der for den køvende klub består en pligt til at betale et beløb til amatørens tidligere klub, uden at der foreligger aftale herom mellem den gamle og den nye klub.

Ved spillerens overgang til ny klub stiftes der rettigheder og pligter mellem spilleren og den køvende klub – som ved en funktionær- eller arbejdskontrakt.

Forhandlingerne mellem køber- og sælgerklubben går kun på at fastlægge størrelsen af transferbeløbet på grundlag af en efter de vesttyske og engelske regler allerede i forvejen bestående forpligtelse til at betale for den spiller, man køber.

Hvad angår størrelsen af transfersummen, er klubberne i Vesttyskland og England frit stillet.

Mangler ved spilleren – lægeundersøgelse

Som udgangspunkt kan man ikke få nedsat en aftalt transfersum med den begrundelse, at spilleren ikke opfyldte de personlige og sportslige forventninger, køberklubben stillede til ham.

Spillere er ikke standardvarer. Der kan ikke opstilles nogen generel norm for, hvad en klub kan forvente af en spiller.

Det er normalt heller ikke skuffede forventninger vedrørende spillerens sportslige præstationer, der har medført, at en klub ikke har villet betale den aftalte transfersum.

Betalingsnægtelse vedrører situationer, hvor klubben klager

over spillerens fysiske form – det viser sig efter købet, at en sportsskade, der indtraf, før spilleren skiftede klub, først bliver kendt efter klubskiftet.

Det kan undre, at disse mangelspørgsmål opstår, fordi der både i vesttysk og engelsk fodbold findes regler om, at transfersummer først skal betales, når der foreligger dokumentation for spillerens sportsduelighed.

Spilleren gennemgår, før kontrakten bliver underskrevet, en grundig lægeundersøgelse, der foretages af den køvende klubs læger. En sådan undersøgelse burde skabe klarhed over disse forhold, men ofte er disse undersøgelser meget overfladiske, fordi klubberne ønsker at få den såkaldte „duelighedsattest“ hurtigst muligt. Derfor ser man stort på, at en læge ønsker foretaget supplerende undersøgelser, inden han kan afgive attesten.

Den ukendte skade – skjulte mangler

I Vesttyskland har der været tilfælde, hvor en spiller pådrog sig en skade, medens han spillede for sin gamle klub. Man mente, han var kommet over skaden, og han blev købt af en ny klub, som for enhver pris ville have spilleren.

Den første træningsdag i den nye klub inden sæsonstarten blev spilleren påny skadet, og hans virke som fodboldspiller måtte ophøre. Køberklubben krævede transfersummen tilbagebetalt. Sælgerklubben henholdt sig til den lægeundersøgelse, der var foretaget af køberklubben. Spillerens sportsduelighed var blevet bekræftet, men ved en fornyet undersøgelse udtalte en anden læge, at spilleren, der i mange år havde været en af de bedste forsvarsspillere i den vesttyske Bundesligas 1. division, aldrig burde have drevet elitesport, fordi han var helt uegnet til det.

Efter min opfattelse må spørgsmålet for dansk rets vedkommende afgøres ud fra risikobetragtninger. Køberklubben havde modtaget dokumentation for, at spilleren var egnet. Hvis man ikke var tilfreds med denne dokumentation, måtte man selv foranstalte yderligere undersøgelser. Det var ikke sket.

At drive elitesport, indebærer risiko for skade – også for skader, hvis konsekvenser først konstateres på et langt senere tidspunkt. Der er en risiko, som køber- og sælgerklubben med eller uden lægeattest – bør regne med, en risiko der typisk vil ramme

den nye klub.

Man kan drøfte, om der efter dansk ret burde gives et forholdsmæssigt afslag i den aftalte transfersum. For vesttysk rets vedkommende antages det, at den købende klub fuldt ud må bære risikoen.

Den klub, som ikke forud for betalingen af transfersummen har fået indføjet en passus om, at der skal ske en reduktion, hvis det viser sig, at spilleren ikke besidder den fornødne sportsduelighed, må selv bære risikoen. Det må imidlertid kræves, at det nøje angives, hvilken skade, man ikke vil bære risikoen for. For eksempel en ledbånds- eller en meniskskade. Hvis disse skader indtræffer, skal der ske en reduktion i transfersummen. Størrelsen må gøres afhængig af, hvor alvorlig den beskrevne skade viser sig at være.

Den vesttyske Højesteret har i en dom af 13. november 1975 fastslået, at en klub kunne kræve en betalt transfersum tilbage, fordi den spiller, man havde købt, havde været indviklet i en bestikkelsesskandale i Bundesligaen. Det vesttyske fodboldforbund nægtede ham spilletilladelse kort før sæsonens start. „Skaden“ var sket, mens spilleren var hos den sælgende klub. Derfor var det rimeligt, at den sælgende klub bar risikoen.

En betalt transfersum kan naturligvis kræves tilbage, hvis den sælgende klub har gjort sig skyldig i svig eller andre strafbare forhold i forbindelse med salget.

Transferbeløbene bør afskaffes

Transferbeløb eksisterer i europæisk fodbold, og en afskaffelse af handel med spillere, hvor det ikke er spilleren, men klubben, der tjener, kan ikke ryddes af vejen her og nu. Der kræves en lang overgangsperiode. De klubber, der har betalt store transferbeløb til andre klubber for en spiller, vil have beløbene hjem igen, når spilleren sælges, eller de vil investere i unge, billige og talentfulde spillere, gøre dem til stjerner, for herefter at sælge dem til høje priser med stor fortjeneste.

Dette transfersystem er efter min opfattelse usundt, og det bør afskaffes. Det er skruen uden ende. Er man først som spiller belagt med transfer, kan man ikke „vaskes ren“, med mindre man går tilbage og spiller som amatør. Og det gør unge, dygtige fodbold-

spillere ikke godvilligt. Har en klub én gang betalt en anden klub et beløb for en spiller, vil man have pengene tilbage – og gerne mere til – når man sælger spilleren til en tredje klub. Gode fodboldspillere har en betydelig markedsværdi, og den skal udnyttes, selv om det indebærer, at spilleren for en tid bliver blokeret, eller måske får mindre, end han havde kunnet få, hvis ikke han var blevet belagt med transfer. Transferbetalinger finder sted inden for de fleste europæiske fodboldnationer. Det er alene Frankrig og Portugal, der er kommet denne „slavehandel“ til livs.

En fjernelse vil kræve en fælles indsats af de nationale klubber, de nationale fodboldforbund samt af spillerne.

Den professionelle spiller kan i og for sig være ligeglad med systemet, blot han får en ordentlig løn, bonus og eventuel andel i „transferkagen“ – men systemet er usundt.

Jeg har ingen steder kunnet finde paralleller til dette transfer-system.

Ved køb og salg af forretninger betales der ofte en good-will. Sælger har oparbejdet en god virksomhed og forretning. Den får han delvis betalt i form af good-will. Det er ikke ejeren af den ejendom, hvori forretningen ligger, der skal have andel i good-will'en ud fra den betragtning, at forretningen er oparbejdet i den ejendom, han ejer. Nej, good-will beløbet går til den, der har skabt den.

Den unge, uerfarne orkestermusiker, der udvikler sig i et mindre kendt orkester, skal ikke betale noget til dette orkester, hvis han eksempelvis konkurrerer sig ind i Berlinerphilharmonikerne. Orkesterforeningen siger ikke til ham, at man skal have provision, når han kommer til et af de store orkestre, fordi det er det mindre kendte orkester sammen med dygtige dirigenter, der har gjort musikeren til den, han nu er, og at orkesterforeningen skal have andel i den „merværdi“, man har været med til at skabe.

Et advokatkontor ansætter en advokatfuldmægtig, betaler hans løn og uddannelse på kurser over en 3-årig periode. Nogle kontorer investerer måske i hans videre uddannelse i udlandet. Hvis han bliver fisket af et andet advokatkontor eller en international koncern, skal fuldmægtigen ikke beta-

le bod eller good-will til sit lærested eller et beløb for oplæring og træning.

Den funktionær, der skifter stilling, fordi han får et bedre tilbud, skal ikke af med penge til sin tidligere arbejdsplads, og hans nye arbejdsplads skal ikke betale den gamle arbejdsplads eller arbejdsgiver penge for at „få lov til at ansætte ham“.

Den bryggeriarbejder, der i fem år har tjent sine penge på Tuborg, og som bliver ansat på Faxe Bryggerierne, skal ikke betale Tuborg en transfersum, fordi bryggeriet har gjort ham til en dygtig bryggeriarbejder, eller ud fra den betragtning, at Tuborg Bryggerierne ikke blot tjener penge på at sælge øl, men også tjener penge på at udvikle bryggeriarbejdere.

De anførte eksempler viser, at transferbetaling er noget ganske usædvanligt. Hvis systemet skal bevares, må der fremføres meget gode argumenter herfor – jeg kan kun finde det argument, at en øjeblikkelig ophævelse vil ruinere mange professionelle klubber til skade for fodboldspillet og fodboldspillerne. Her og nu er dette argument naturligvis stærkt, men hvis systemet skal til livs må man gennemføre en overgangsperiode hvor transfersummerne gradvis nedsættes. I Frankrig blev transfersummerne afskaffet allerede i 1968.

Men det må indrømmes, at det er meget beskedne beløb, forældre betaler til drengenes „fodbolduddannelse“ i klubberne, fra de er 6, til de er 16, måske 50 øre i timen for 2-3 gange ugentlig træning + en kamp. Det er klubbernes ungdomsafdelinger, der har investeret, derfor er det måske nok rimeligt, at man ved spillerens 1. salg lader moderklubben få en væsentlig del af den transfer, der betales. Spilleren har fået en gratis uddannelse og har ikke, mens han var i ungdomsafdelingen, givet klubben indtægter.

I Vesttyskland er der nogle jurister, der forsvarer transfersystemet. Man mener, at der på trods af de mange angreb på systemet er god mening i at fastlægge en forpligtelse til at betale transfersummer. Man indrømmer, at der ikke er tale om, at køberklubben betaler en kompensation til sælgerklubben for at op-

drage, uddanne og støtte spillerne, men transfersystemet kan retfærdiggøres ud fra den betragtning, at det er nødvendigt for at opretholde et funktionsdueligt spillersystem – det system, der er skabt for den betalte fodbold.

UEFAs regler om klubsamarbejde

UEFA har 1. september 1982 udarbejdet regler for samarbejde mellem klubber inden for fodboldunionerne i EF.

Hovedsigtet er 1) at sikre, at spilleren efter udløbet af kontraktperioden frit kan skifte klub, 2) at overlade forhandlinger om betaling af en eventuel transfersum til den sælgende og den køvende klub – og 3) i mangel af enighed om transferbeløbet henlægge afgørelsen til en voldgiftsret.

Krav til spillerkontrakten

Artikel 2 bestemmer, at det i professionelle kontrakter tydeligt skal angives, at spilleren har krav på at spille for den nationale fodboldunion i alle FIFA- og UEFA-kampe – det vil typisk sige VM- og EM-kvalifikationskampe. Klubberne kan ikke betinge spillerens frigivelse til disse kampe af, at de nationale fodboldforbund betaler herfor. Spilleren skal være til disposition for landsholdet, senest 48 timer før matchen starter. Overtræder klubberne disse regler, skal det straks rapporteres til UEFA, der kan pålægge klubberne disciplinære sanktioner, altså straffe klubberne.

Efter artikel 4 skal spillerens nye klub straks meddele den gamle klub, at der er indgået kontrakt. Den gamle klub skal uden ophør sammen med vedkommende nationale fodboldforbund give FIFA bemyndigelse til at udstede det internationale transfercertifikat til spilleren.

Artikel 5 giver den sælgende klub ret til at kræve transfer eller bonuserstatning af den køvende klub („indemnity of formation or promotion“).

Beløbet forhandles mellem de to klubber og skal betales i den sælgende klubs møntsort inden 30 dage efter, at vedkommende nationale fodboldforbund har meddelt FIFA sin indforståelse med, at det internationale spillercertifikat udstedes til spilleren. Det understreges i artikel 7, at de økonomiske forhandlinger mellem køber- og sælgerklub ikke må få nogen indflydelse på

spillerens sportslige aktiviteter. Spilleren har ret til og krav på at spille for den klub, han har indgået kontrakt med.

Den aftale, klubberne indgår om transferbetaling, skal anmeldes til de respektive nationale fodboldforbund, sælgerklubben til sit forbund og køberklubben til sit.

Artikel 12 bestemmer, at der ikke kan lægges hindringer i vejen for klubskitte, medens kontrakten løber, forudsat at der er enighed mellem den gamle klub, spilleren og den nye klub.

Uenighed om transfer – UEFAs ekspertkomité

Hvis klubberne ikke er nået til enighed om størrelsen af transferbeløbet 30 dage efter, at der er udstedt internationalt spillercertifikat, kan de kræve, at sagen indbringes for UEFAs transferekspertkomité, der består af tre personer. Formanden udnævnes af UEFAs executivekomité, medens de to øvrige vælges af de to klubber, der er uenige, ud fra en ekspertliste, der er udarbejdet af UEFA.

Der er givet detaljerede regler for, hvorledes de økonomiske stridigheder mellem sælger- og køberklub skal afgøres. Afgørelsen er endelig og kan ikke appelleres eller indbringes for nogen domstol.

Det er tvivlsomt, om en afgørelse fra UEFA-komiteen er endelig. Hvis en klub kan påvise, at ekspertkomiteen har anvendt forkerte regler, vil sagen formentlig kunne indbringes for de nationale domstole, som herefter vil revurdere afgørelsen.

Ekspertkomiteen skal behandle de oplysninger, den modtager, fortroligt. Komiteen har pligt til at mødes senest otte dage efter, den har modtaget anmodning herom fra en klub.

Ved fastsættelsen af transferbeløbet skal komiteen navnlig tage hensyn til følgende:

Transfersummen skal svare til spillerens bruttoindkomst ganget med en faktor, som er afhængig af hans alder.

Bruttoindkomsten er sammensat af:

- A) Spillerens løn,
- B) Den bonus, hans klub har betalt ham.
- C) Den bonus, det nationale fodboldforbund har betalt

- ham for deltagelse i landskampe.
- D) De reklamebeløb, som klubben har betalt spilleren. Spillerens egne reklameindtægter skal tilsyneladende ikke tages i betragtning.

Multiplikationsfaktoren er følgende:

- 12 fra 18-21 år,
- 10 fra 22-24 år,
- 8 fra 25-27 år,
- 6 fra 28-30 år,
- 3 for 31 år,
- 2 for 32 år,
- 1 for 33 og derefter.

Multiplikationsfaktoren udgør maksimum for transferbeløbet. Dette kan i intet tilfælde overstige p.t. 2 mill. schweizerfranc.

Når ekspertkomiteen har fastsat transferbeløbet, skal køberklubben straks betale dette til sælgerklubben. Betales beløbet ikke, påløber der renter. Renterne fastsættes af ekspertkomiteen under hensyntagen til rentesatserne i den sælgende klubs land.

Den klub, der ikke betaler en fastsat transfersum, kan pålægges disciplinær straf af UEFA i form af bøder, og det nationale fodboldforbund kan tage andre disciplinære midler i anvendelse.

UEFA har krævet, at de nationale fodboldforbunds regler bliver ændret således, at de er i overensstemmelse med principperne i UEFA-dokumentet fra 1982. Dette er formentlig sket, men det har ikke været muligt at efterkontrollere samtlige fodboldforbund under UEFA. Når jeg antager, at reglerne er ændret, er det ud fra den betragtning, at UEFA har meget skrappe sanktioner over for de nationale fodboldforbund, hvis de ikke følger UEFAs diktat.

KAPITEL 4

Professionel fodbold og EF-retten

Har EF-retten overhovedet noget med professionel fodbold at gøre?

Ja!

Efter flere afgørelser fra EF-domstolen om professionel sport ligger det fast, at professionel fodbold er omfattet af EF-traktaten, og at EF-reglerne altså finder anvendelse på den professionelle fodbold.

Da man i 1958 underskrev EF-traktaten, ville man nok på det bestemteste have afvist, at EF-reglerne beskæftigede sig med den professionelle fodbold og med professionel sport i det hele taget.

Imidlertid ligger det fast, at professionelle fodboldklubber ikke blot udøver sportslig, men også økonomisk virksomhed. Man køber og sælger spillere. Man oppebærer entréindtægter og betaler spillerne løn.

Det vanskelige og interessante spørgsmål er så: Griber EF-retten ind i den professionelle fodbold, særlig i de regler, som 1) de nationale fodboldforbund – 2) UEFA og eventuelt 3) FIFA – fastsætter? Hvis EF-reglerne finder anvendelse på professionel fodbold, medfører det så, at de regler, fodboldforbundene, UEFA og FIFA har fastsat, er ugyldige?

I det følgende behandles de EF-regler, der har betydning for den professionelle fodbold, UEFA-reglerne og de nationale regler, for at man kan vurdere, hvor meget EF-retten blander sig i den professionelle sport.

EF/ROM traktatens artikel 48

EF- eller Rom-traktaten (Traktaten om Det europæiske økonomiske Fællesskab) indeholder i artikel 48 en vigtig bestemmelse om arbejdskraftens frie bevægelighed. Den kræver afskaffelse af enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling af medlemsstaternes arbejdere, for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og øvrige arbejdsvilkår.

Arbejdstagerne må således søge tilbudte stillinger. De kan bevæge sig frit inden for EFs område, tage ophold og bo i de medlemsstater, de arbejder i.

EF-forordningen om arbejdskraften

På grundlag af artikel 48 har EF udstedt en rådsforordning (nr. 1612 fra 1968) – en forordning er en EF-lov, som gælder for alle borgere i EF, for myndigheder, selskaber og sammenslutninger, m.v.

Forordningen fastslår, at enhver statsborger i en medlemsstat – uanset bopæl – har ret til at tage og udøve lønnet beskæftigelse på en anden medlemsstats område. Den bestemmer endvidere, at nationale regler, herunder vedtægter og love f.eks. for professionelle fodboldforbund og professionelle boldklubber, ikke finder anvendelse, hvis de – selv om de gælder uden hensyn til arbejdstagerens nationalitet – „udelukkende eller hovedsagelig har til formål eller bevirker, at statsborgere fra de øvrige medlemsstater udelukkes fra den tilbudte beskæftigelse“. Man må altså ikke afvise en vesttysker fra en stilling, blot fordi han er vesttysker.

Forordningens artikel 4 er vigtig. Den fastslår i et noget snørkelt sprog, at de administrative eller ved lov fastsatte bestemmelser, der i en medlemsstat begrænser udenlandske arbejdstagere i antal (f.eks.: der må kun være to udlændinge på fodboldhold i 1. og 2. division) eller procent i virksomheder, i erhvervsgrene, på regionalt eller nationalt plan, ikke finder anvendelse på statsborgere fra de andre medlemsstater.

Hvis der altså er begrænsninger i antallet af udlændinge på professionelle klubhold, er disse bestemmelser klart i strid med EF-reglerne, herunder EF-domstolens retspraksis, jfr. nedenfor.

Ingen hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed inden for EF

Ideen bag artikel 48 i traktaten og rådsforordningen er den enkle, at arbejdskraftens frie bevægelighed skal sikres ved en faktisk og retlig ligestilling af alle EF-borgere inden for det store arbejdsområde, der vedrører udførelse af lønnet beskæftigelse.

Folkeretten forbyder ikke forskelsbehandling

Den almindelige folkeret stiller staterne frit med hensyn til, om de vil optage udlændinge og lade dem udøve et erhverv. Der findes ingen almindelig folkeretlig forpligtelse til at ligestille udlændinge i arbejds- og socialretlig henseende med landets egne statsborgere. Men det gør der altså efter EF-retten.

EF-domstolens sportsdomme

EF-domstolen har afsagt to vigtige afgørelser om professionel sport.

Den første er en afgørelse fra 1974 – den såkaldte cykelrytterdom – (domssamlingen 1974, side 1405), og den anden er en dom fra 1976: DONA mod Mantero, (domssamlingen 1976, side 1333).

A. Cykelryttersagen fra 1974

I cykelryttersagen var forholdet det, at to hollændere, Derny-motorpacerne Walrave og Koch, blev forhindret i at agere pacere for en række cykelryttere, fordi en bestemmelse i vedtægterne for Den internationale Cykelunion bestemte, at fra og med 1973 skulle paceren være af samme nationalitet som cykelrytteren.

Domstolen anførte i sin dom, at sagen angik anvendelsen af bl.a. EF-traktatens artikel 48 på retsforhold, der ikke henhører under den offentlige ret. Domstolen fastslog klart, at det ikke er meningen, at private ved vedtægter og aftaler m.v. skal kunne hindre det, som EF-reglerne kræver gennemført. Arbejdskraftens frie bevægelighed skal ikke kunne begrænses af private foretagender, f.eks. et fodboldforbund eller en cykelunion.

Forbudet mod forskelsbehandling på grund af nationalitet gæl-

der ikke alene for offentlige myndigheders regler, men tillige for andre former for regler, hvis formål er at give kollektive bestemmelser for lønarbejde og tjenesteydelser. Afskaffelsen af hindringerne for den frie bevægelighed af arbejdskraften, som er et af EFs grundlæggende mål, kunne bremses, hvis nedbrydningen af de nationale skranker blev modvirket ved regler, udstedt af sammenslutninger eller organisationer, der ikke henhører under den offentlige ret.

Derfor – sagde domstolen – skal domstolene i EF-landene anvende artikel 48, når de får forelagt sager, hvor det skal afgøres, om sportsorganisationers vedtægter og regler er i overensstemmelse med EF-retten, eller – som det siges i dommen – skal bedømme gyldigheden eller virkningerne af bestemmelser, som er indføjet i sportsorganisationers vedtægter.

B. Fodboldsagen fra 1976

I fodboldsagen mellemhandleren DONA mod klubformanden for Rovigoklubben, Mantero, var problemet det, at den italienske fodboldsammenslutnings vedtægter bestemte, at kun medlemmer af sammenslutningen kunne deltage i fodboldkampe, og at alene italienske spillere i princippet kunne blive medlemmer af fodboldsammenslutningen. Fodboldspillernes deltagelse i kampe var endvidere betinget af, at de havde et unionsmedlemsbevis, som i den professionelle og halvprofessionelle fodboldverden kun blev udstedt til italienske spillere.

Fodboldmellemhandleren DONA mente, at denne bestemmelse var i strid med bl.a. EF-traktatens artikel 48, og vedtægterne var følgelig ugyldige.

EF-domstolen fastslog, at enhver national bestemmelse, der forbeholder medlemsstaternes egne borgere en aktivitet, der falder ind under anvendelsesområdet for bl.a. artikel 48, er uforenelig med EF-retten. Det er uden betydning, om reservationen af jobbet til egne statsborgere er sket ved offentlige eller privatretlige aftaler. Dvs. hvad enten forbeholdet sker ved love eller ved regler, som private virksomheder, forbund og foreninger vedtager, er det ugyldigt efter EF-retten og kan ikke anvendes.

Kan landshold forbeholdes egne statsborgere?

Under proceduren for EF-domstolen fremhævede EF-Kommis- sionen, at der kun kunne gøres undtagelser fra reglerne om ar- bejdskraftens frie bevægelighed, for så vidt angik landshold.

For andre hold – herunder klubhold – ville det være vanskeligt at forsvare, at sportstekniske overvejelser kunne gøre det påkræ- vet kun at bruge indenlandske spillere for at forsvare klubbens farver.

Under retssagen ved EF-domstolen blev det fremhævet, at det ved kampe om det italienske fodboldmesterskab ud fra rent sportslige grunde kunne forsvares, at det vindende hold – det hold der fik mesterskabet – bestod af spillere af italiensk nationa- litet; spillere, som skulle repræsentere Italien i de europæiske pokalkampe.

Domstolens afgørelse er ikke klar, men indhyldet i et tågeslør, hvad der efter min opfattelse er fuldt forståeligt. Det var meget vanskelige spørgsmål, domstolen skulle tage stilling til. Sagen var formentlig konstrueret i Italien for at få domstolen til med syvtommersøm at fastslå, at reglerne for arbejdskraftens frie be- vægelighed også omfatter professionelle fodboldklubber og at klubberne altså kan købe alle de spillere, de vil fra de øvrige EF- lande.

Domstolen undgik at tage stilling til den konkrete sag.

Er professionelle fodboldspillere så undtaget fra EF-reglerne?

EF-traktaten indeholder undtagelser fra princippet om arbejds- kraftens frie bevægelighed. Artikel 48, stk. 3, tillader således be- grænsninger ud fra hensyn til den offentlige orden, den offentli- ge sikkerhed og den offentlige sundhed.

Fodboldspillere inden for den professionelle fodboldsport kan næppe siges at true den offentlige sundhed, m.v. Og undtagel- sesbestemmelsen kan ikke anvendes på professionel fodbold.

I henhold til artikel 48, stk. 4, er ansættelse i den offentlige administration forbeholdt medlemsstaternes borgere. Heller ikke denne undtagelse kan anvendes på den professionelle fodbold-

sport. Arbejdskraftens frie bevægelighed i EF-retten er udformet som et forbud imod enhver diskrimination mod udlændinge fra de øvrige EF-lande. Forbudet er cementeret ved rådsforordninger, m.v., og er blevet til en art europæisk frihedsrettighed i form af erhvervsfrihed, som torpederer alle de hindringer, der vedrører arbejdstagernes og deres familiers mobilitet.

Konklusion: EF-retten skal anvendes på professionel sport

Efter min opfattelse er der derfor ikke noget, der taler for, at EF-domstolen vil acceptere bestemmelser i nationale fodboldforbunds vedtægter om, at der er begrænsninger i klubbernes ret til at anvende udlændinge fra de øvrige EF-lande på deres 1. hold.

Fører EF-reglerne til helt uantagelige tilstande i professionel fodbold?

Hvis min udlægning af EF-retten er korrekt, betyder det, at et klubhold, som f.eks. Hamburger Sport-Verein, i år 2000 udelukkende kan bestå af spillere, som klubben har købt fra klubber i andre EF-medlemsstater. Klubben har eksempelvis 4 italienske angrebsspillere, en god belgisk målmand og 6 danske midtbane- og forsvarsspillere. Holdet bliver vesttysk mester og vinder UEFA-pokalen for mesterhold mod et fransk hold, St. Etienne f.eks., der består af 11 vesttyske spillere, som er blevet franske mestre.

Det er måske nok utopi, men det svarer til EFs ideal, der – som anført – er den fuldstændig frie bevægelighed for alle erhvervsaktive.

De nationale bestemmelser om udlændinge på klubhold

Lad os på denne baggrund kort se på de regler, som fodboldforbundene inden for EF har fastsat vedrørende udlændinges deltagelse på klubhold.

A. Danmark

I „Propositioner for Danmarksturneringen“ siges det i § 7, stk. 2, at der på et hold i Danmarksturneringen kun må anvendes to ikke-danske statsborgere. På holdene i 3. division gælder dog ingen begrænsning for anvendelsen af EF-statsborgere.

B. Vesttyskland

I henhold til § 7 nr. 1 C i den vesttyske licensspillerstatut må klubberne ikke have mere end to udenlandske licensspillere, men statsborgere fra EF-medlemsstater anses ikke for udlændinge. Udlændinge, der ikke er EF-borgere, omfattes også af Det vesttyske Fodboldforbunds reglement, § 28 nr. 2 a, der begrænser anvendelsen af udenlandske spillere til to.

C. Italien, Belgien, Holland

I Italien er der også begrænsninger. Et absolut stop for udlændinge på klubhold blev indført i Italien i 1965 og er først lempet i sæsonen 1982/83 – klubberne kan anvende to udlændinge. I Belgien begrænses anvendelsen af udlændinge til tre spillere, men efter fem års ophold i Belgien ligestilles udenlandske spillere med belgiske spillere. I Holland er der en begrænsning på to udenlandske spillere pr. hold, men efter to år er udlændinge ligestillet med hollandske statsborgere.

D. England

I England er situationen ikke helt afklaret. Man anvender skotske, walisiske, nordirske og irske spillere i den engelske turnering. For så vidt angår spillere uden for United Kingdom hævdes det, at de kun vil få tilladelse til at spille på engelske hold, hvis de har internationalt ry, og deres deltagelse vil kunne medføre en højnelse af engelsk fodbold. Denne besynderlige praksis skal ses på baggrund af den store arbejdsløshed blandt professionelle fodboldspillere i England.

Ud over den engelske begrundelse for at begrænse udlændinge på de nationale klubhold, er der ikke i den juridiske litteratur anført éntydige og klare begrundelser for begrænsningen.

Bør der være begrænsninger i antallet af udenlandske spillere?

Man kan måske anføre to begrundelser af økonomisk og to af sportslig art, der taler for at begrænse antallet af udlændinge på nationale klubhold:

Udenlandske topspillere er dyre, og inflationsskruen løber. Klubberne bliver i stadig større udstrækning afhængige af økonomiske forhold, der ikke vedrører fodbold, f.eks. reklame, TV og sponsorer.

Hvis man tillod frit køb af udlændinge, ville det være økonomisk ruin for mange fodboldklubber. Hvis nationale klubhold kun består af udenlandske spillere, ville publikum måske miste interessen for denne sportsgren, som mere ville have karakter af show end egentlig national sport.

Den nationale fodboldsport ville blive skudt i sænk, hvis udenlandske stjerner kunne ansættes på alle klubhold. Det ville hæmme de unge nationale spillere i deres udvikling. Den nationale turnering er det sted, hvor ungdomslandsholdet henter sine spillere fra.

Den omstændighed, at der spilles om det danske/tyske/engelske mesterskab, indebærer, at man dårligt kan tale om, at mesterskabet bliver vundet af et nationalt hold, hvis holdet helt eller overvejende består af udlændinge.

Det er svært at finde en god begrundelse for en begrænsning – f.eks. til to udlændinge. Set fra EF-rettens sider kunne begrundelsen – meget søgt – være den, at disse to udgør den økonomiske side af sagen med 20%, medens resten – altså resten af holdet, der består af nationale spillere – udgør den sportslige side.

EF-reglerne siger nej til begrænsninger – fornuften siger ja

Efter min opfattelse er det rigtigt at begrænse anvendelsen af udenlandske spillere på nationale klubhold, men i forhold til EF-retten er det vanskeligt eller umuligt at begrunde denne begrænsning. EF-retten fører efter min opfattelse klart til, at man

ikke kan begrænse anvendelsen af udenlandske spillere på professionelle klubbers 1. hold. Men sportslige og publikumsmæssige hensyn tilsiger, at der foretages en begrænsning. Spørgsmålet er herefter, om EF-retten kan og vil regulere spørgsmålet, inden EF-domstolen bliver tvunget til at tage stilling og afgøre sagen.

Et spørgsmål til EF-Kommissionen og Kommissionens svar

Initiativet til en regulering af disse forhold må udgå fra EF-Kommissionen. Det er ikke rigtigt og hensigtsmæssigt at lade EF-domstolen afgøre disse spørgsmål. Problemet har været behandlet i en skriftlig forespørgsel til Kommissionen – nr. 2391/83 i EF-Tidende den 23. august 1984 nr. C 222-21. I begrundelsen for spørgsmålet blev det oplyst, at der i den senere tid var blevet sat store spørgsmålstegn ved FIFA-reglementet, som pålægger fodboldspillere et såkaldt „spærre- og transfersystem“.

Spærresystemet bevirker, siges det, at mange spillere imod deres vilje forbliver bundet til en bestemt klub som arbejdsgiver. De kan ikke indgå en ny kontrakt med en arbejdsgiver, som de selv har valgt. FIFA-reglerne skulle være i strid med EF-traktatens artikel 85, som indeholder et forbud mod konkurrencebegrænsende foranstaltninger. Når spillerne ikke frit kan skifte klub, er der tale om en begrænsning af den frie konkurrence.

Det blev endvidere i begrundelsen for spørgsmålet oplyst, at transfersystemet medførte, at spillere – selv efter udløbet af deres kontrakt – havde vanskelighed ved at forhandle med en ny klub som arbejdsgiver, og dette skulle være i strid med EF-traktatens artikel 48 om arbejdskraftens frie bevægelighed.

Kommissionen blev herefter spurgt:

om FIFA-reglerne var i strid med EF-traktaten?

og

om Kommissionen var villig til at træffe juridiske foranstaltninger, dersom det viste sig, at de nationale og internationale fodboldforbunds regler var i strid med folkeretten?

EF-Kommissionen svarede således:

„1.

Gennemførelse af arbejdskraftens frie bevægelighed indebærer fjernelse af enhver form for nationalt begrundet forskelsbehandling af arbejdstagere, der er statsborgere i medlemsstaterne. Derfor er Kommissionen af den opfattelse, at bestemmelserne omkring transfer, som omtales, og som finder anvendelse på alle professionelle fodboldspillere uanset nationalitet, ikke er i modstrid med princippet om fri bevægelighed for personer inden for Fællesskabet.

For så vidt angår EF-traktatens artikel 85, mener Kommissionen, at de bestemmelser, der er indeholdt i de forskellige regler for både nationale klubber og internationale sportsforbund, især fodboldforbund, i henhold til hvilke der er etableret et spærre- og transfersystem for spillere, som ønsker at skifte klub, ikke falder ind under Fællesskabets konkurrencebestemmelser for erhvervsvirksomheder og det af følgende grunde:

- de enkeltpersoner, der deltager i professionelle sportsarrangementer, vil normalt gøre dette som „arbejdstagere“ i en klub på grundlag af en ansættelseskontrakt, og derfor er de ikke at betragte som „virksomheder“. De begrænsninger af deres frihed til at vælge anden klub eller arbejdsgiver, der måtte følge af dette system, indebærer ikke nogen begrænsning af konkurrencen, som omhandlet i artikel 85, stk. 1;
- sportsklubberne vil på deres side normalt have status som virksomhed, således at reglerne for de pågældende forbund kan betragtes som beslutninger, taget af sammenlutninger af de i artikel 85, stk. 1, omhandlede virksomheder. Selv om de i afgørelsen nævnte bestemmelser må anses for at tilsigte eller bevirke en begrænsning af medlemsklubbernes økonomiske frihed og dermed af deres konkurrencevilkår, er det i den nuværende situation lidet sandsynligt, at disse begrænsninger vil kunne påvirke handelen mellem medlemsstaterne i nævneværdigt omfang. Der mangler derfor et af de bærende elementer i forbindelse med en eventuel anvendelse af artikel 85, stk. 1.

2.

International ret finder ikke anvendelse i den foreliggende sag”.

Det vil på dansk sige, at EF-Kommissionen er af den opfattelse, at EF-reglerne finder anvendelse på FIFA-reglerne, men at bestemmelser om transferbetaling ikke i sig selv er i strid med EF-reglerne, hverken reglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed eller de meget indviklede regler om monopolretten inden for EF. Folkeretten er ikke regler, der finder anvendelse på internationale fodboldforbund. Folkeretten er de regler, der gælder for de såkaldte selvstyrende samfund, dvs. staterne. De gælder ikke for unioner, forbund m.v., hvad EF-reglerne derimod gør.

1984 mødet mellem UEFA og EF-Kommissionen

Dette svar fra Kommissionen bør ses i sammenhæng med den pressemeddelelse, der den 4. december 1984 blev udsendt i anledning af EF-kommissær Ivor Richards møde med fodboldsammenslutningen UEFA og nationale fodboldsammenslutninger.

Formålet med mødet var at vurdere fodboldspilleres frie bevægelighed, særligt om den måde, hvorpå reglerne praktiseres, er i harmoni med EF-reglerne.

Ivor Richard fremhævede, at der allerede ved et tilsvarende møde i februar 1978 var blevet givet tilsagn fra fodboldsammenslutningerne om, at man ville søge at gennemføre den størst mulige frihed med hensyn til professionelle fodboldspilleres frie cirkulation inden for EF.

Dette mål var ikke nået.

I en fælles erklæring udsendt efter mødet blev det fremhævet, at begge parter anerkendte, at visse nationale fodboldmyndigheder stadig anvender regler, som indeholder en begrænsning i anvendelsen af fodboldspillere fra andre EF-lande, og derigennem indebærer en overtrædelse af artiklerne 7, 48 og 59 i EF-traktaten.

EF-Kommissionen anførte, at EF-domstolen allerede i fodbolddommen (DONA-sagen) havde udtalt, at nationale fodboldforbunds bestemmelser om, at der kun må deltage et bestemt antal

udenlandske spillere på 1. divisionsklubholdene, var i strid med EF-retten.

Da man imidlertid ikke ønskede at skade fodboldspillet, var man enige om, at man nu ville nå frem til fælles regler, hvorefter der ikke skal gælde begrænsning for borgere fra andre medlemsstater med hensyn til at søge og opnå kontrakt med fodboldklubber inden for EF. EF-Kommissionen anmodede om, at den fik tilsendt forslag inden 1. juli 1985 med hensyn til ændring af reglerne. Disse regler skulle sættes i kraft før spillesæsonen 1986/87, det vil altså sige efteråret 1986.

EF-Kommissionen oplyser, at UEFA og de nationale fodboldforbund endnu ikke er fremkommet med de ønskede forslag. Kommissionen er af den opfattelse, at de nationale regler, der begrænser anvendelsen af udlændinge, der er EF-borgere på klubhold, strider mod EF-reglerne og henviser her til EF-domstolens afgørelse i DONA-sagen, men Kommissionen erkender, at problemerne er vanskelige at løse. Man påregner, at de ønskede forslag vil blive forelagt Kommissionen i juni måned 1986.

Nationale retsregler, EF-reglerne og internationale sportsforbunds myndighed og magt

I kapitel 4 blev det fastslået, at i det omfang vedtægter m.v., udstedt af nationale eller internationale fodboldforbund, strider mod EF-reglerne, er vedtægterne uvirksomme og ugyldige. De kan ikke anvendes hverken af klub, forbund, spiller eller en privat nedsat voldgiftsret.

I dette kapitel skal der ses på, hvilken magt internationale sportsorganisationer herunder navnlig internationale fodboldforbund som FIEA og UEFA besidder.

EF-retten er nok den, der stærkest har draget internationale organisationers kompetence til rets- og regelfastsættelse i tvivl.

Men det kan også diskuteres, om de nationale retsregler kan begrænse klubbernes, de nationale og internationale fodboldforbunds magtudøvelse.

Aftalelovens § 38 siger, at hvis nogen har forpligtet sig til af konkurrencehensyn ikke at drive forretning eller anden virksomhed af en vis art eller tage ansættelse i en sådan, så er en sådan vedtagelse ikke bindende, hvis den går videre end påkrævet for at værne imod konkurrence, eller hvis den på urimelig måde indskrænker den pågældendes adgang til erhverv.

Aftalelovens § 36 siger, at en bestemmelse kan tilsidesættes helt eller delvist, hvis det vil være urimeligt eller i strid med redelig handlemåde at gøre den gældende. Formålet er at beskytte forbrugere og andre personer mod en økonomisk stærkere og mere sagkyndig part.

Den stærke part anvender ofte standardkontrakter, der kan indeholde urimelige vilkår, eller man benytter sig af en faglig og økonomisk overlegen stilling på området.

§ 36 sigter også på at modvirke skadelig økonomisk virksomhed. Domstolene har en forholdsvis fri adgang til at gribe regule-

rende ind; man kan således bestemme, at aftalen skal tilsidesættes helt eller delvis.

Det er muligt, at kontraktspillere vil kunne påberåbe sig disse bestemmelser, hvis deres kontrakter urimeligt indskrænker deres adgang til frit at vælge erhverv – typisk gå til andre klubber.

At have og at få ret

FIFA og UEFA udsteder spillertilladelser, de udelukker spillere og klubber, de idømmer disciplinærstraffe i form af bøder og andre sanktioner, de tilrettelægger turneringer og kampe samt vilkårene for, at spillere og klubber kan deltage i disse turneringer.

Den spiller, der bliver udelukket, eller den klub der udelukkes fra en måske indbringende international turnering, har ikke meget ud af at få afgjort spørgsmålet år senere enten af EF-domstolen eller af de nationale domstole. Det er heller ikke særlig morsomt for en professionel fodboldspiller at få en afgørelse om 2-3 år, der fastslår, at det var uberettiget at udelukke ham. Han befinder sig i sin bedste alder og skal dyrke det erhverv, han er god til – nemlig fodboldspillet – så intenst som muligt, hvis han økonomisk og sportsligt skal have noget ud af det.

Sport – underholdning – penge – udnyttelse

Fodbold kaldes ofte for verdens største underholdningsindustri, og tørre tal underbygger denne påstand.

Finalerne om verdensmesterskabet i 1978 og 1982 blev via TV overværet af mellem 1-1,5 milliard mennesker. Fjernsynet er den vigtigste faktor i udviklingen af den industri, der ikke producerer varer, men oplevelser.

Idræt på eliteplan er godt fjernsyn. Det amerikanske TV-selskab ABC betalte således 225 millioner dollars for transmissionsrettighederne i USA fra sommer OL i Los Angeles i 1984 og 309 millioner dollars for vinter OL i Calgary, Canada i 1988.

Fodboldspillerens karriere er kort, det meste af hans livsløn skal tjenes i løbet af 10-15 år. Man behøver ikke at se på udlandet for at få et indtryk af, hvilke økonomiske interesser der er forbundet med topidræt. Da det danske fodboldlandshold skulle del-

tage i slutrunden om Europamesterskaberne i fodbold i Frankrig, blev der produceret og solgt utallige ting, som ikke havde en pind med fodbold at gøre. Spillernes gode indsats i turneringen var af afgørende betydning for den fortjeneste, der blev indkasseret af spillerne, DBU, sponsorer og andre med berøringsflade til fodboldsporten.

Det er på denne baggrund vigtigt at fremhæve, at staterne ikke må overlade eliteidrætten til kynisk kommercialisme. Man må have hånd i hanke med, hvad nationale og internationale forbund foretager sig, og hvis samfundet ikke af politiske eller juridiske grunde kan acceptere den regulering, der finder sted, må man overveje at skride ind og lovgive på området.

Der er ingen tvivl om, at national ret og EF-reglerne samt – hvis man skal meget højt op – Konventionen om menneskerettigheder – griber ind i fodboldmyndighedernes kompetence. De kan ikke bestemme noget, der strider imod disse regelsæt.

Når det er sagt, må det også fremhæves, at sportsorganisationerne bør have meget frie hænder til at udforme de regler, der skal gælde for turnering, spillere og klubber. Men der bør også kunne være enighed om, at organisationerne, vurderet på baggrund af den sociale virkelighed, deres beslutningsmonopol inden for den professionelle sportsverden samt monopoliseringen af amatørområdet, ikke kan kræve en ret til at bestemme alt uden nogen form for begrænsning.

Hvor enevældige er internationale sportsforbund?

Lad os derfor se på, om de regler, som internationale sportsforbund opstiller for sportsholds deltagelse i arrangementer, er så monopolagtige, så enevældige, at de ikke giver underordnede forbund eller spillere nogen som helst mulighed for selv at træffe beslutninger om sportsudøvelse og sportsarrangementer.

Der er to markante eksempler:

A. Udelukkelsen af løberen Jürgen May i 1969

Ved Europamesterskaberne i atletik i Athen i 1969 slettede Det internationale Atletikforbund, aftenen før stævnet begyndte,

navnet Jürgen May af startlisten. Det betød, at verdensrekordindehaveren på 1000 m, som to år tidligere var flygtet fra DDR til Vesttyskland, skulle sidde på tilskuerpladserne. Det førte til en spontan solidaritetstilkendegivelse fra hans vesttyske kammerater. På foranledning af DDRs idrætsforbund anvendte Det internationale Atletikforbund en paragraf, som siger, at der skal være tre års karenstid, når en atlet skifter fra et nationalt forbund til et andet. Det blev fra DDRs side underhånden meddelt, at hvis ikke afgørelsen blev respekteret, ville man boykotte konkurrencerne.

På denne baggrund virkede det overvældende, at 51 ud af 61 vesttyske deltagere i atletikkonkurrencen vedtog ikke at deltage. De vesttyske deltagere vidste ikke, da de boykottede konkurrencen, at retten formelt var på Det internationale Atletikforbunds side, og at udelukkelsen altså ikke var udtryk for ren vilkårlighed.

B. Udelukkelsen af fodboldspilleren Lutz Eigendorf i 1979

Det andet eksempel drejer sig om fodboldspilleren Lutz Eigendorf. Han blev kendt, da han efter en kamp for Dynamo Østberlin blev i Vesten og meldte sig ind i Den vesttyske Bundesliga-klub FC Kaiserslautern.

Han fik i Vesttyskland lov til at spille for klubben efter en karantæne på 12 måneder, selv om dette formelt var i strid med FIFA-reglerne.

I henhold til FIFA-reglerne er fodboldspillere i DDR amatører. Som det er tilfældet ved politisk betingede skift fra andre østlande, blev ansøgningen om frigivelse af spilleren ikke imødekommet af fodboldforbundet i DDR. Man oplyste, at den pågældende spiller var blevet udelukket fra fodbold i flere år på grund af grov usportslig adfærd.

Efter FIFA-reglerne indebar dette principielt, at Eigendorf først kunne spille for sin nye klub, når udelukkelsen ophørte i Østtyskland, men Eigendorf slap med en karantæne på 1 år.

Efter vesttysk ret er der mulighed for at beskytte sportsfolks frihedsrettigheder med hjemmel i grundlovens art. 12, der fastslår, at alle vesttyskere har ret til frit at vælge stilling, fag, arbejdsplads og uddannelsessted. Erhvervsudøvelsen kan reguleres gennem lovgivningen. Ingen kan tvinges til et bestemt arbejde, med mindre dette sker inden for rammerne af en sædvanlig, al-

men og for alle gældende tjenesteforpligtelse, f.eks. militærtjeneste. Tvangsarbejde er kun tilladt i forbindelse med en retlig reguleret frihedsberøvelse.

Vesttysk juridisk litteratur er ikke sikker på, om disse regler kan anvendes inden for den professionelle sportsverden, herunder på professionelle fodboldspillere og fodboldklubber.

Internationale sportsforbunds regler og magt

Internationale sportsforbund varetager lovgivningslignende funktioner. De giver regler for nationale sportsforbunds og enkeltpersoners deltagelse i internationale konkurrencer. Via organisationens komiteer bestemmer de, om reglerne er overholdt. De straffer dem, der har overtrådt reglerne. De bestemmer, hvorledes man gennemfører og anerkender internationale mesterskaber, og de tager stilling til optagelse og udelukkelse af enkeltpersoner.

Internationale sportsforbund bygger på en filosofi om universalitet og effektivitet. Universalitet betyder, at man tilstræber en omfattende international ensartet ordning af sportsarrangementer og konkurrenceregler inden for bestemte discipliner. Effektivitet betyder, at man som mål har en ensartet regulering af internationale sportsbegivenheder, incl. de retlige forhold i forbindelse med konkurrencebetingelser.

Det betyder, at reglerne om hvem der kan optages som medlemmer og forbundets myndighed, skal udformes og fortolkes således, at man opnår en så omfattende deltagelse af alle sportsforbund som muligt – uafhængig af politiske systemer og systemernes indstilling til sporten.

Vedtægter for internationale sportsforbund bør derfor give udtryk for religiøs, politisk og racemæssig neutralitet, men det er velkendt, at man ofte er tvunget til at gå på kompromis for at sikre, at så mange lande som muligt kan deltage. Internationale sportsforbund bestyrker deres monopolstilling, når man i de vedtægter, der gælder for organisationen, fastsætter regler for de nationale forbund gennem konkurrence- og deltagelsesbetingelser for nationale mesterskaber, turneringer og konkurrencer.

Afgørelse af tvister og tvivlsspørgsmål er altid overladt til et

særligt organ, typisk en voldgiftsret, hvis afgørelser ikke kan indbringes for de almindelige domstole. Man har været ude for tilfælde, hvor et nationalt sportsforbund eller en spiller har indbragt sager for landets almindelige domstole. Dette har bevirket, at spiller og forbund er blevet ekskluderet af det internationale forbund, hvad der er ganske uhørt. Det viser, hvor mangelfuld den internationale retlige regulering er af internationale sportsforbunds myndighedsudøvelse.

Internationale forbund regulerer sportsfolks muligheder for at deltage i konkurrencer. Man giver ikke det nationale forbund mulighed for at bestemme noget. Alt afgøres af det internationale forbund. De nationale forbund har kun noget at sige, hvis området ikke er reguleret af det internationale forbund.

FIFA har gennemført en meget vidtgående regulering. Hvis en fodboldspiller skifter fra en klub i et land til en klub i et andet, skal det efter FIFA-reglementet meldes til spillerens hidtidige fodboldforbund.

Det er klubben og fodboldforbundet i sælgerlandet, der udsteder den såkaldte frigivelsesattest, og det er køberlandets fodboldforbund – ikke spilleren – der skal søge om frigivelsesattest. Uden dette såkaldte „internationale spillercertificat“ må spilleren ikke spille for klubben under det nye fodboldforbund.

Dette monopol kan altså totalt bremse den sportslige og professionelle aktivitet, og det styrkes yderligere af FIFA-reglernes artikel 44, hvorefter de nationale forbund under FIFA gensidigt skal anerkende karantæner og udelukkelse af forbund uden at spørge om grunden til udelukkelsen.

Artikel 48 er ikke en bestemmelse, der tjener FIFA til ære. Efter bestemmelsen skal det nationale fodboldforbund i sine vedtægter ved hjælp af voldgiftsbestemmelser udelukke, at en klub eller en fodboldspiller indbringer sager for de almindelige domstole.

Hvem kan blande sig i fodboldreguleringen?

Jamen, kan man overhovedet udelukke EF-regler, nationale love og domstole fra den internationale og nationale fodboldverden?

Det ligger fast, at EF-reglerne finder anvendelse på de bestemmelser, der vedtages af internationale sportsforbund.

Danske domstole kan nok behandle sager, der angår internationale forbund, danske forbund og danske klubber, forudsat at der foreligger overtrædelser af danske retsregler.

Internationale sportsforbund har imidlertid mulighed for, ved at bestemme, hvor hovedsædet skal ligge, at påberåbe sig det lands ret, hvor hovedsædet ligger, og derigennem fremme forbundets målsætninger.

De blokader, internationale sportsforbund iværksætter af forbund, klub eller spiller, kan efterprøves i de lande, hvori blokaden har virkning. Man er ikke henvist til at lade sagen køre i det land, hvor forbundet har sit hovedsæde. Hvis altså FIFA udelukker en dansk spiller fra en turnering, er det muligt, at danske domstole vil efterprøve, om det har været lovligt. Men det er vanskeligt at sætte grænsen for, hvor langt den almindelige domstolsprøvelse skal gå, når det drejer sig om internationale sportsforbunds vedtægter.

Skal domstolene f.eks. tage stilling til, om en sportsmand, der er blevet udelukket efter forbundets regler, skal have medalje for en opnået placering?

Hvad kan domstolen gøre, hvis konkurrencen boykottes af hold fra andre forbund, fordi sportsmanden ved en dom har fået ret til at deltage?

Dette viser, hvor vanskeligt en retlig regulering ofte vil være, og hvor vigtigt det er, at de internationale sportsforbund – herunder fodboldorganisationerne – er sig deres ansvar bevidst.

Intet sportsforbund kan dog unddrage sig ufravigelige, nationale retsregler ved at melde sig ind i et internationalt forbund og herigennem henvise til, at man ikke selv fastsætter reglerne, men at de dikteres af vedkommende internationale forbund, således at de nationale domstole skulle være afskåret fra at efterprøve, om reglerne er gyldige.

Dansk Boldspil-Unions spillerkontraktformular,
april 1984

DANSK BOLDSPIL-UNION

SPILLERKONTRAKT

mellem _____ født d. _____
(spiller)

og

(klub)

Periode: _____

Spilleren var spilleberettiget (bedes udfyldt i alle tilfælde):

			Amatør	K-spiller
19	/	for _____ som _____	_____	_____
19	/	for _____ som _____	_____	_____
19	/	for _____ som _____	_____	_____
19	/	for _____ som _____	_____	_____
19	/	for _____ som _____	_____	_____

Kontrakten ophører dog umiddelbart, såfremt klubben rykker ud af DM.

I: Spilleren forpligter sig til

- a) at spille for klubben på det hold, hvortil han udtages,
- b) at deltage i og følge det trænings- og kampprogram, som klubbens ledelse, efter samråd med spilleren, fastlægger, og hvori indgår ferie efter ferielovens regler,
- c) at spille i den spilledragt (med reklamer), som klubben stiller til rådighed,
- d) at stille sig til rådighed for dopingkontrol i forbindelse med træning eller kamp.

II: Klubben forpligter sig til

- 1) at stille trænings- og kampudstyr til rådighed for spilleren,
- 2) at ulykkesforsikre spilleren til følgende satser:
_____ kr. ved invaliditet/død,
_____ kr. ved midlertidig uarbejdsdygtighed,
- 3) at yde spilleren gratis lægehjælp eller tilsvarende hjælp ved skader forårsaget ved deltagelse i træning eller kampe,
- 4) at dække dokumenteret tabt arbejdsfortjeneste ved spillerens fravær. Hvis spilleren på det pågældende tidspunkt er studerende eller i øvrigt ikke har indtægt, skal der pr. dag ydes kr. _____ i det omfang den medgæede tid ligger indenfor almindelig arbejdstid,
- 5) at lade spilleren tegne kontrakter med firmaer – bortset fra et firma i den branche, som klubben har som sponsor – og i øvrigt tage de indtægter han kan opnå i eller uden for klubben, dog med klubbens godkendelse.
- 6) at give spilleren én eller flere af nedennævnte ydelser, der udbetales kvartals- eller månedsvis, i det anførte omfang:

_____ kr. pr. træningsaften
_____ kr. pr. kamp
_____ kr. for vundet kamp
_____ kr. for uafgjort kamp
_____ kr. pr. tilskuer til klubbens kampe
_____ kr. pr. måned
_____ kr.
_____ kr.
_____ kr.

- 7) at give spilleren fri til deltagelse i DBU's landskampe.

Ved kontraktens udløb er parterne frit stillet med hensyn til vilkårene for en forlængelse af kontrakten.

Ønsker spilleren at skifte til en anden klub som kontraktspiller eller som professionel, kræves tilladelse hertil fra hans sidste klub, der kan gøre tilladelsen afhængig af, at den

modtager en afgift. Ved overgang til udenlandsk klub kan denne afgift fastsættes som anført på side 4.

Transfercertifikat til en udenlandsk klub er undergivet de af DBU fastsatte vilkår.

Ved skifte til en dansk klub som kontraktspiller fastsættes en afgift på kr. 5.000 for hvert år han har spillet for sin sidste klub som kontraktspiller, dog max. kr. 25.000.

Ved overgang fra amatør til kontraktspiller i en anden dansk klub betales af kontraktspillerklubben et beløb på 10.000 kr. til amatørklubben, for en kontrakt inden for det første år og yderligere 10.000 kr. for en forlængelse på 1 år. Dette beløb skal deles mellem de klubber, hvor spilleren har været tilmeldt i de sidste 2 år før klbskiftet. Fordelingen af beløbene afgøres af DBU's udvalg for betalt fodbold. Beløbene bortfalder, hvis spilleren har været i sin nye klub i 2 år, før kontrakt skrives.

Ønsker en spiller at overgå til amatør fodbold, skal tilladelse meddeles uden betingelser efter kontraktens udløb, men spilleren er da forpligtet til at spille alene som amatør i to sæsoner. Ønsker han indenfor denne periode at få tilladelse til at spille som kontraktspiller eller som professionel, har den klub, for hvilken han har spillet som kontraktspiller, krav på et beløb som ovenfor beskrevet.

Tvivlsspørgsmål efter denne kontrakt afgøres som 1. instans af det af DBU nedsatte udvalg vedrørende betalt fodbold.

Sagen kan herefter indbringes af hver part, inden 10 dage fra afgørelsens modtagelse, for en særlig nedsat voldgift bestående af

- a) en af kontraktspilleren valgt
- b) en af kontraktspillerklubben valgt
- c) en af Præsidenten for Østre/Vestre Landsret udpeget opmand.

Med DBU's godkendelse er spilleren berettiget til at spille som kontraktspiller.

Der henvises i øvrigt til reglerne i klubbens love, DBU's love og i propositionerne for DM og LP. Hvis der er tale om ikke-dansk statsborger, forudsættes det, at der foreligger den nødvendige arbejds- og opholdstilladelse. En kopi af tilladelsen skal medsendes.

Denne kontrakt tilsendes med »Kopi til DBU« inden 1 uge efter underskriften til DBU.

_____ d. _____ 198
dato

_____ d. _____ 198
dato

underskrift klub

underskrift spiller

Godkendt af DBU's kontraktspillerudvalg

København, d. _____ 198 _____
generalsekretær

Den afgift, der som minimum skal betales ved overgang til udenlandsk klub, fastsættes efter følgende principper:

Afgiften skal stå i forhold til spillerens bruttoindtægter - hvad han har tjent ved sin aktivitet som spiller i sidste sæson.

Til bruttoindtægter henregnes:

udbetalt løn

bonusbeløb udbetalt af klubben

bonusbeløb udbetalt af DBU

reklameindtægter fra klub eller DBU for personlig reklamering.

Dette bruttobeløb multipliceres med en koefficient, baseret på spillerens alder.

Alder	Koefficient
18-21 år	7
22-24 år	6
25-27 år	5
28-30 år	4
31 år	2
32 år	1,5
33 år	1

Kan klubberne ikke opnå enighed om afgiften ved overgang til udenlandsk klub, kan sagen indbringes for UEFA.

Det engelske fodboldforbunds spillerkontrakt

DIVISIONSFORENINGENS KONTRAKTFORMULAR

Nærværende kontrakt er indgået den ____ mellem

som sekretær for og bemyndiget til at underskrive på vegne af ____ Football Club Limited (i det følgende betegnet „klubben“) og licensspiller (i det følgende betegnet „spilleren“).

DET AFTALES HERVED, at

1. Nærværende kontrakt gælder til den ..., medmindre den før denne dato erstattes af en revideret kontrakt eller ophører af en af de nedenfor anførte grunde.
2. Spilleren forpligter sig til at spille efter bedste evne i alle fodboldkampe, i hvilke han er udtaget til at spille for klubben og til at deltage i træningen på ethvert rimeligt sted, som en behørigt bemyndiget leder i klubben måtte anvise.
3. Spilleren forpligter sig til at deltage i alle kampe, som klubben skal spille efter anvisning af en behørigt bemyndiget leder i klubben.
4. Spilleren må udelukkende spille fodbold for klubben eller med dennes tilladelse eller som krævet i henhold til det engelske fodboldforbunds og den engelske divisionsforenings regler. Spilleren forpligter sig til at overholde fodboldreglerne i alle kampe, som han deltager i.
5. Spilleren forpligter sig til på ethvert tidspunkt at overholde klubbens regler. Klubben og spilleren skal overholde og underkaste sig det engelske fodboldforbunds og den engelske divisionsforenings regler. I tilfælde af uoverensstemmelse, gælder de pågældende regler fremfor nærværende kontrakt og klubbens regler.
6. Klubben forpligter sig til snarest muligt at give spilleren kopier af alle relevante regler fra det engelske fodboldforbund

og den engelsk divisionsforening, samt klubbens regler og enhver form for forsikringspolice, som er af betydning for spilleren, og tilsende ham enhver form for senere ændringer til nogen af de ovennævnte regler og forsikringer.

7. Spilleren må ikke uden klubbens skriftlige tilladelse deltage erhvervsmæssigt i nogen anden sportslig aktivitet. Spilleren skal på ethvert tidspunkt omhyggeligt sørge for at holde sig i god fysisk form og forpligter sig til ikke at dyrke nogen sport eller deltage i nogen form for aktivitet eller forehavende, der kan påvirke hans fysiske form ugunstigt. Spilleren må ikke overtræde bestemmelser vedrørende dette i nogen form for forsikring, som klubben måtte have tegnet på hans eller egne vegne.
8. Spilleren skal omgående give klubben meddelelse om skader eller sygdom, og klubben skal føre en skadeliste. Spilleren er forpligtet til omgående at underkaste sig de lægeundersøgelser og tandeftersyn, som klubben med rimelighed måtte kræve, og skal uden selv at yde betaling gennemgå de behandlinger, som foreskrives af klubbens rådgivende læger eller tandlæger for at få spilleren rask og spilleklar. Klubben skal omgående sørge for den foreskrevne behandling og sikre, at spilleren gennemgår hele den pågældende behandling uden udgift for denne, uanset at nærværende kontrakt udløber efter den pågældende behandling er blevet foreskrevet.
9. Såfremt spilleren bliver ude af stand til at spille som følge af sygdom eller skader, skal klubben – med mindre bestemmelserne i § 10 finder anvendelse og medmindre tillægget til nærværende kontrakt indeholder en bestemmelse om fortsat betaling af bonus i det tidsrum, hvor spilleren er skadet – i de første 8 uger, hvor spilleren er skadet, betale dennes grundløn som anført i tillægget samt et beløb svarende til de sygedagpenge, som klubben har mulighed for at få udbetalt. Såfremt spilleren fortsat er skadet efter 8 uger, skal klubben – medmindre det i tillægget er bestemt, at bonus fortsat skal udbetales – betale dennes grundløn som anført i tillægget uden nogen form for fradrag for dagpenge ved sygdom eller skade ydet af det offentlige, som han måtte modtage. Be-

stemmelserne i denne paragraf finder udelukkende anvendelse på spillesæsonen.

Spilleren forpligter sig til at give klubben meddelelse om enhver form for sygedagpenge, som han har modtaget før slutningen af spillesæsonen, således at klubben kan fratrække beløbet i spillerens bruttoløn.

10. Såfremt spilleren rammes af varig invaliditet, er klubben berettiget til at opsig kontrakten med spilleren. Spilleren er berettiget til at modtage mindst 6 måneders varsel, såfremt kontrakten kun gælder for 3 år og yderligere en måneds varsel for hvert år eller del af et år, der overstiger det nævnte tidsrum af 3 år, dog at parterne kan forhandle sig frem til en længere frist, såfremt de måtte ønske dette,

Dette varsel kan gives på ethvert tidspunkt efter:

- (a) datoen på hvilken spilleren erklæres fuldt invalid som fodboldspiller i medfør af bestemmelserne i den engelske divisionsforenings forsikringsordning for personskade („Football League Personal Accident Insurance Scheme“), eller
 - (b) i alle andre tilfælde datoen på hvilken invaliditeten konstateres ved uafhængig lægeundersøgelse.
11.
 - (a) Spilleren må ikke bo noget sted, som klubben anser for uegnet for udførelsen af hans pligter i henhold til nærværende kontrakt.
 - (b) Spilleren må ikke uden klubbens forudgående tilladelse hverken direkte eller indirekte deltage i nogen form for erhverv, forretning eller anden beskæftigelse, der ikke er omfattet af ansættelsesforholdet med klubben.
12. Spilleren skal gives enhver mulighed, som ligger inden for hans forpligtelser i henhold til denne kontrakt til at tage en videreuddannelse eller erhvervsuddannelse, såfremt han måtte ønske dette. Klubben forpligter sig til at give fod-

boldspillernes forening for videreuddannelse og erhvervsuddannelse („Footballers' Further Education and Vocational Training Society“) nærmere oplysninger om de kurser, som spilleren måtte følge.

13. Spilleren skal tillade, at klubben fotograferer ham som medlem af klubbens hold og som en af dens ansatte, forudsat at de pågældende fotografier udelukkende anvendes som officielle fotografier for klubben. Medmindre andet er skriftligt aftalt mellem parterne eller andet er anført i det engelske fodboldforbunds overordnede regler med forbud mod at bringe fodboldspillet i miskredit, må spilleren på ansvarlig måde give interviews og lignende i de offentlige medier. Når omstændighederne tillader det, skal spilleren give klubben rimeligt varsel om sin hensigt til at give sådanne interviews til de offentlige medier for at gøre det muligt for klubben at fremsætte sine bemærkninger over for ham, såfremt den måtte ønske dette.
14. (a) Spilleren må ikke foranledige eller søge at foranledige nogen anden spiller, der er ansat af eller registreret som medlem af klubben eller nogen anden klub i divisionsforeningen til at hæve sit ansættelsesforhold eller melde sig ud af en nogen som helst grund.

(b) Klubben og spilleren skal indbyrdes ordne enhver form for ansættelseskontrakt med og overførsel til anden fodboldklub og skal ikke yde nogen form for betaling til andre personer eller agenter i denne anledning.
15. Hverken spilleren eller klubben skal yde eller modtage nogen form for betaling til eller fra nogen form for person eller klub som tilskyndelse til at vinde eller tabe en kamp eller spille den uafgjort, dog undtaget den betaling, som klubben yder spilleren og som er særligt anført i tillægget til nærværende kontrakt.
16. Såfremt spilleren gør sig skyldig i alvorlig eller vedvarende dårlig opførsel eller vedvarende overtræder klubbens regler eller bestemmelser i nærværende kontrakt, kan klubben

med 14 dages skriftligt varsel til spilleren hæve nærværende kontrakt i overensstemmelse med det engelske fodboldforbunds og divisionsforeningens regler, og klubben skal give spilleren en skriftlig redegørelse for grundene hertil. Spilleren er berettiget til at påklage afgørelsen, idet dette skal ske senest syv dage efter spillerens modtagelse af den pågældende meddelelse og redegørelsen fra klubben, som følger:

- (a) han kan klage til bestyrelsen, som skal behandle klagen senest 14 dage efter modtagelse af anmodningen;
- (b) enten klubben eller spilleren kan indbringe bestyrelsens afgørelse til divisionsforeningens ankenævn, og denne klage skal indgives senest syv dage efter modtagelse af bestyrelsens afgørelse og behandles senest 14 dage efter modtagelse af meddelelse om klage til den højere instans.

Opsigelse af kontrakten af de ovennævnte grunde skal ske under iagttagelse af bestemmelserne vedrørende parternes rettigheder i divisionsforeningens regler. Klubben kan efter eget valg frafalde sine rettigheder i henhold til denne paragraf og i stedet gå frem efter bestemmelserne i § 18.

- 17. Såfremt klubben alvorligt eller vedvarende misligholder bestemmelserne i nærværende kontrakt, kan spilleren hæve denne med 14 dages skriftligt varsel til klubben. Spilleren skal fremsende en kopi af den pågældende meddelelse til det engelske fodboldforbund og den engelske divisionsforening. Klubben er berettiget til at klage i overensstemmelse med bestemmelserne om klage i § 16(a) med de af forholdets natur følgende ændringer, idet dette dog skal ske senest syv dage efter klubbens modtagelse af den pågældende meddelelse fra spilleren, og klubben eller spilleren har yderligere den i § 16(b) anførte mulighed for klage.
- 18. Såfremt spilleren gør sig skyldig i dårlig opførsel eller overtræder nogen af klubbens træningsregler eller disciplinærbestemmelser eller nogen af bestemmelserne i kontrakten, kan klubben enten ikende spilleren en bøde, der højst må

svare til to ugers grundløn, eller bortvise spilleren fra klubben for et tidsrum af højst 14 dage. Klubben skal give spilleren skriftlig, begrundet meddelelse om dette skridt, og de pågældende oplysninger skal indføres i en bog, der føres af klubben. Spilleren har mulighed for at klage som anført i § 16(a), idet klagen skal indgives senest syv dage efter at spilleren har modtaget den pågældende skriftlige meddelelse fra klubben, og klubben henholdsvis spilleren er berettiget til at påklage afgørelsen til højere instans som anført i § 16(b) i nærværende kontrakt. Bøder, som klubben ikender spilleren, forfalder først, når klagemulighederne er udtømte.

19. Såfremt spilleren bliver utilfreds med forhold i forbindelse med hans ansættelse i henhold til nærværende kontrakt, har han nedenstående muligheder for at fremsætte sine klagepunkter i den anførte rækkefølge:
 - (a) forholdet skal først uformelt forelægges klubbens formand,
 - (b) klubbens leder kan modtage en formel skriftlig klage vedrørende forholdet,
 - (c) såfremt forholdet ikke afhjælpes til spillerens tilfredshed senest 14 dage efter at være blevet forelagt som ovenfor anført, kan der indgives en formel skriftlig klage vedrørende forholdet til klubbens sekretær, således at det kan blive behandlet af bestyrelsen eller klubbens forretningsudvalg eller et af denne behørigt bemyndiget udvalg eller underudvalg. Forholdet skal herefter behandles af bestyrelsen eller forretningsudvalget ved det møde, der afholdes på et passende senere tidspunkt, dog senest fire uger efter modtagelse af den pågældende klage.
 - (d) såfremt forholdet ikke afhjælpes af klubben til spillerens tilfredshed, er spilleren berettiget til at indgive en klage som anført i § 16(a), idet dette skal ske senest syv dage efter at klubben har givet spilleren meddelelse om bestyrelsens eller forretningsudvalgets afgørelse, og klubben

henholdsvis spilleren har yderligere den i § 16(b) i nærværende kontrakt anførte mulighed for at klage.

20. Såfremt spilleren måtte ønske det, kan han ved en personlig behandling af en klage indgivet i henhold til nærværende kontrakt være repræsenteret ved et medlem af eller en repræsentant for de engelske professionelle fodboldspilleres forening („Professional Footballers' Association“).
21. Efter denne kontrakts udfærdigelse skal klubben sørge for registrering af spilleren hos det engelske fodboldforbund og den engelske divisionsforening i henhold til disses regler og bestemmelser. Den pågældende registrering kan efter fælles aftale mellem klubben og spilleren overføres i denne kontrakts løbetid, og kontrakten vil således blive anset for ophevet (dog ikke således, at erhvervede rettigheder påvirkes) ved registrering hos divisionsforeningen af den pågældende overførsel.
22. Divisionsforeningens regler med hensyn til genansættelse og overførsel af en registrering gælder for såvel klubben som spilleren, både før og efter kontraktens udløb.
23. Spillerens vederlag angives nærmere i et af parterne underskrevet tillæg til nærværende kontrakt. Tillægget skal indeholde angivelse af enhver form for honorar, som spilleren er eller vil blive berettiget til. I tilfælde af tvist, anses det honorar, der er anført i tillægget, for at være det endelige beløb, som spilleren er berettiget til at modtage.
24. Spilleren har ret til mindst fire ugers årlig ferie med fuld løn, idet den pågældende ferie skal holdes på et tidspunkt, der fastsættes af klubben. Spilleren må ikke deltage erhvervsmæssigt i fodbold i sin ferie.
25. Enhver henvisning i nærværende kontrakt til den engelske divisionsforenings, det engelske fodboldforbunds eller klubbens regler eller vedtægter skal anses for at gælde i deres affattelse til enhver tid.

26. Nærværende kontrakt træder i stedet for alle tidligere kontrakter indgået mellem klubben og spilleren.

TILLÆG

- a) Spillerens ansættelsesforhold begyndte
- b) Tidligere ansættelse hos en anden arbejdsgiver tæller ikke med som en del af spillerens ubrudte ansættelsesforhold i henhold til nærværende kontrakt:
- c) Spilleren er forpligtet til i hele tidsrummet for ansættelsesforholdet at være tilmeldt „The Football League Players' Benefit Scheme“ (og være medlem af ... pensionsordningen), og som sådan betale bidrag til denne eller disse (hvis han er tilsluttet dem begge) og være berettiget til de ydelser og underkastet de vilkår, der er omhandlet i de pågældende institutioners statutter og reglementer.
- d) Et bevis på udmeldelse af ordningen er uvirksomt i spillerens ansættelsesforhold i henhold til nærværende kontrakt.
- e) Grundløn.

Det vesttyske fodboldforbunds spillerkontrakt

AFTALE

mellem klubben _____
ved _____
nedenfor kaldet „klubben“
og hr. _____, født den _____
i _____ nedenfor kaldet „spilleren“, indgås følgende AFTALE:

(ved mindreårige anføres værger)

§ 1 Licenspiller

Klubben ansætter efter bestemmelserne i aftalen spilleren som licensspiller i henhold til DFBs licensspillerstatut.

DFBs samt regional- og delstatsforbundenes vedtægter og reglementer, der i deres respektive udformninger udgør de almindeligt anerkendte principper i tysk fodbold, er også i medfør af denne aftale bestemmende for al aktivitet inden for fodboldsporten. Spilleren anerkender udtrykkeligt disse regler – herunder navnlig DFBs licensspillerstatut, DFBs spillereglement, DFBs materielle og procesretlige regler, benyttelsesbestemmelserne for licensligaerne samt gennemførelsesbestemmelserne for spillerne i licensligaerne – som værende bindende for ham og underkaster sig disse bestemmelser. Dette gælder også for afgørelser truffet af DFBs organer og befuldmægtigede samt af det regionale forbunds organer og befuldmægtigede over for spilleren, navnlig for så vidt der af klubben ikendes sanktioner i henhold til § 43 i DFBs vedtægter. Spilleren underkaster sig endvidere klubbens vedtægter i disses til enhver tid foreliggende form og navnlig klubbens myndighed som forening.

§ 2 Spillerens pligter

Spilleren forpligter sig til at anvende sine kræfter og sin sportslige ydeevne fuldt ud til fordel for klubben, gøre alt for at bevare og så vidt muligt forbedre sin ydeevne samt undlade at gøre alt, hvad der generelt og specielt før og under klubbens arrangementer kan være til skade for hans sportslige ydeevne. Efter disse principper er spilleren især forpligtet til

- a) at deltage i alle af klubben, DFB og regional- og delstatsforbundet arrangerede kampe og kurser;
- b) at deltage i træningen, både i den almindeligt fastsatte træning og de specielle træningsarrangementer og -lejre;
- c) at deltage i alle spillermøder og øvrige arrangementer med henblik på forberedelser til kampe;
- d) at medvirke ved og deltage i de af klubben udpegede personers behandlinger med henblik på opretholdelse og forbedring af spillerens kondition, f.eks. massage, konditionstræning, idrætslægelige undersøgelser, vaccinationer, lægebehandlinger og forebyggende behandlinger m.v.;
- e) vederlagsfrit at deltage i og medvirke ved klubbens eller spillernes optræden med henblik på PR-arbejde for klubben, herunder navnlig i radio, over for pressen og i TV;
- f) at deltage i rejser i ind- og udland, ved hvilke klubben også bestemmer det transportmiddel, der skal benyttes.

Spilleren har kun tilladelse til at udnytte andre indtægtsmuligheder med samtykke fra klubben. Samtykket kan tilbagekaldes til enhver tid, såfremt det efter klubbens opfattelse udgør en risiko for, at spilleren ikke kan opfylde sine pligter.

Spilleren skal offentligt og så vidt muligt også privat forholde sig således, at hverken hans egen, klubbens eller fodboldsportens anseelse kompromitteres heraf. Udtalelser til offentligheden, herunder navnlig interviews til presse, radio og TV kræver forudgående samtykke fra klubben. Udtalelser til udenforstående personer om klubbens interne anliggender, navnlig om spille- og træningsforhold, skal undlades.

Sportsbeklædningen stilles til rådighed af klubben. Det er ikke tilladt spilleren at bære reklame på sportsbeklædningen for firmaer, institutioner, produkter eller ydelser samt reklame for produkter, der konkurrerer med den sportsbeklædning, der stilles til rådighed af klubben. Spilleren må ikke kræve eller modtage de i

henhold til DFBs licensspillerstatut forbudte ydelser eller medvirke til, at sådanne ydelser gives.

§ 3 Spillerens vederlag

Spilleren modtager

1. en månedlig grundløn på DM ...
2. spillepræmie
3. årspræmie efter indsats (tantieme)
 - 3.1. i alt DM ...
 - 3.2. betingelser vedrørende ydelserne og deres betaling:
 - indtil 10 obligatoriske kampe = 30%
 - indtil 15 obligatoriske kampe = 40%
 - indtil 20 obligatoriske kampe = 50%
 - indtil 30 obligatoriske kampe = 75%
 - fra 31 obligatoriske kampe = 100%

De beløb, spilleren modtager, er bruttobeløb. Med hensyn til indeholdelse af skatter og sociale udgifter gælder lovgivningens bestemmelser. Obligatoriske kampe er mesterskabs- og pokalkampe, der arrangeres af DFB, samt officielle UEFA-kampe.

Klub og spiller aftaler i fællesskab tegning af en sportsulykkesforsikring på de i licensspillerstatutten § 21, nr. 3 fastsatte betingelser.

§ 4 Indsats og aktiviteter.

Spillerens indsats og aktiviteter fastsættes efter deres art og omfang af klubben ved reglementer. Klubben udpeger de personer, der udarbejder disse reglementer.

Spilleren skal omhyggeligt og nøje følge de anvisninger, der gives af alle af klubben udpegede personer – navnlig træneren – særlig med hensyn til deltagelse i træning, forberedelser til kampe, behandlinger samt alle øvrige klubarrangementer.

I tilfælde af overtrædelse af reglementer samt kontraktlige pligter er klubben under bevarelse af sin ret til at opsigte aftalen af vægtig grund berettiget til at ikende spilleren konventionalsanktioner i henhold til BGB § 315. Som konventionalsanktion anses tilrettevisning, udelukkelse fra klubbens arrangementer samt bøder på op til DM ...

Erstatningskrav som følge af spillerens overtrædelse af aftalen ved forhold, der kan lægges ham til last, er ikke udelukket herved.

Udebliver spilleren ved forhold, der kan lægges ham til last, fra de for ham fastsatte klubarrangementer mere end én uge eller for mere end én kamp, eller giver han ved forhold, der kan lægges ham til last, klubben anledning til at opsige aftalen af en vægtig grund, ifalder han en konventionalbod på DM 100.000,-.

§ 5 Ferie

Spilleren har krav på ... hverdages ferie pr. år i henhold til Bundesurlaubsgesetz. Ferien skal holdes i turneringspausen og anvendes til rekreation. Tidspunktet for feriens afholdelse aftales med klubben. Klubben er berettiget til at fastsætte et tidspunkt, der ligger uden for turneringspausen. I den kontraktligt fastsatte ferieperiode gælder med hensyn til spillerens vederlag bestemmelserne i Bundesurlaubsgesetz (licensspillerstatutten § 25, nr. 3).

§ 6 Sygdom

Kommer en spiller til skade, eller bliver han på anden måde syg, har han krav på fortsat betaling af vederlag efter lovgivningens bestemmelser herom. Efter udløbet af den i lovgivningen fastsatte frist bortfalder kravene på aftalt vederlag, så længe sygdommen varer.

Spilleren forsikrer sig for egen regning mod sygdom. Der skal på forlangende kunne fremlægges dokumentation herfor over for klubben.

Spilleren skal omgående give klubben meddelelse om ethvert sygdomstilfælde og på forlangende fremlægge lægeattest inden tre dage.

§ 7 Aftalens ikrafttrædelse og ophør

Denne aftale træder i kraft den ... En betingelse for dens gyldighed er, at spilleren inden dette tidspunkt har fået DFBs licens som licensspiller og spilletilladelse hos klubben og, såfremt han ikke er tysk statsborger, har fået de nødvendige arbejds- og opholds-

tilladelser. Spilleren erklærer udtrykkeligt at have – at have ansøgt om – DFB-licens.

Aftalen ophører den ... Den forlænges med ... ad gangen, medmindre den opsiges af en af parterne ved anbefalet brev senest den 30. april, der går forud for aftalens ophør.

Eller: (Det ikke gældende overstreges) Aftalen ophører den ... Spilleren forpligter sig til at fortsætte aftalen ... år på de hidtidige betingelser, såfremt klubben ønsker dette. Klubben forpligter sig til at fortsætte aftalen med spilleren i yderligere ... år på de hidtidige betingelser, såfremt spilleren ønsker dette. Både klubben og spilleren skal senest den 30. april, der går forud for aftalens udløb, have meddelt, om de ønsker at gøre brug af denne mulighed. Fremkommer en sådan meddelelse ikke, ophører aftalen den ...

Aftalen ophører før tiden, såfremt

- a) klubben mister sin licens som licensklub på grund af udløb, fratrækelse eller tilbagelevering;
- b) spillerens DFB-licens ophører;
- c) en af parterne opsiges aftaleforholdet af en vægtig grund (BGB § 626).

For spillerens klubsifte og overgangssummer gælder bestemmelserne i DFBs vedtægter, DFBs reglementer – herunder navnlig DFBs licensspillerstatut – i den til enhver tid gældende affattelse. Hvis spilleren ikke kan acceptere klubbens krav på overgangssum, kan han forlange summen fastsat af en sagkyndig voldgiftsmand. Denne fastsætter summen med bindende virkning for parterne.

Spilleren og klubben kan enes om at udpege et medlem af ligaudvalget. Kan parterne ikke enes om at udpege et medlem af ligaudvalget, kan de udpege et medlem af kontroludvalget. Såfremt enigheden ikke kommer i stand inden 20 dage, udpeges den sagkyndige voldgiftsmand efter anmodning fra parterne af DFBs ledelse. Voldgiftsmanden træffer afgørelse efter et rimeligt skøn efter personligt i begge parter nærværelse at have hørt spilleren

eller en af denne befuldmægtiget repræsentant og en repræsentant for den afgivende klub. Hans afgørelse kan ikke anfægtes (licensspillerstatutten § 30, nr. 4).

§ 8 Afsluttende bestemmelser

Skulle enkelte bestemmelser i aftalen være ugyldige, påvirker dette ikke aftalens gyldighed i sin helhed. Klubben er berettiget til med bindende virkning at fortolke uklare bestemmelser i henhold til BGB § 315 og supplere aftalen i henhold til BGB § 315, hvilket også gælder, såfremt der opstår huller som følge af, at en bestemmelse i aftalen er ugyldig. Dette gælder navnlig, hvis det som følge af medbestemmelsesbeføjelser for eventuelle medarbejderrepræsentationer bliver nødvendigt at give bestemmelserne i denne aftale om virksomhedsreglement og forhold, arbejdstid, ferieplan etc. en ny affattelse.

Ændringer, tilføjelser og ophævelser af denne aftale bliver først gyldige, når de er fastlagt skriftligt. Mundtlige biaftaler har ingen gyldighed.

Opfyldelsessted og eneste kompetente værneting for alle krav i forbindelse med aftalen er for begge parter klubbens hjemsted.

Sted og dato

Spiller

Klub

Ved mindreårige faderens eller værgens underskrift

Ved mindreårige moderens underskrift

Uddrag af Dansk Boldspil-Unions love

VII. Amatør- og ordensudvalget

§ 15.

1) Amatør- og ordensudvalget vælges af repræsentantskabet og består af en formand og 2 medlemmer samt 1 suppleant. Formanden og et af de andre medlemmer eller suppleanten skal have juridisk uddannelse.

2) Medlemmer vælges for 3 år ad gangen, således at der hvert år efter tur afgår et medlem. Suppleanten vælges hvert år.

3) Suppleanten tiltræder udvalget, når et medlem er forhindret eller på grund af interessekonflikt er inhabil til at deltage i en sags pådømmelse. Inhabiliteten afgøres af udvalget selv, men afgørelsen kan inden 3 dage påkæres til Dansk Idræts-Forbunds amatør- og ordensudvalg.

4) I tilfælde af varig udtræden i periodens løb indtræder suppleanten i den udtrådtes sted med samme anciennitet som denne.

5) Sager, der er til behandling af udvalget, færdiggøres af dette i dets oprindelige sammensætning, selvom et medlems funktions-tid udløber under sagens behandling.

§ 16.

Intet repræsentantskabsmedlem i DBU eller dens lokalunioner kan vælges til eller fungere som medlem af amatør- og ordensudvalget eller som suppleant til samme.

§ 17.

1) Udvalgets opgaver er:

- a. at afgøre alle de sager, som i henhold til §§ 5, 4. stk. 12, 2 stk., 14 d. indbringes for udvalget.
- b. som voldgiftsret at afgøre stridigheder mellem organisationer og/eller personer under DBU – se nærmere under § 23.

2) Udvalgets afgørelser i sager vedrørende organisationer kan gå

ud på:

- a. Tildeling af advarsel og misbilligelse.
- b. Ikendelse af bøder, erstatninger og inddragelse af fortjeneste af kampe.
- c. Fradømmelse eller tilkendelse af points i turneringskampe.
- d. Udelukkelse fra ret til at deltage i kampe og opvisninger.
- e. Udelukkelse af DBU, jfr. dog § 45, eller af en lokalunion.

3) I sager vedrørende enkeltpersoner kan afgørelserne gå ud på:

- a. Tildeling af advarsel og misbilligelse.
- b. Udelukkelse fra ret til deltagelse i kampe eller administration.
- c. Udelukkelse af DBU eller af en lokalunion.
- d. Frakendelse af amatørret.

4) Uden for udvalgets område falder afgørelser som omhandlet i § 17 i amatørbestemmelser for fodbold.

§ 18.

Når sager indankes for amatør- og ordensudvalget, overtager dette bestyrelsens beføjelser i henhold til nærværende loves § 14a, c og d samt amatørbestemmelserne.

§ 19.

1) Udvalgets kendelser, der skal være ledsaget af begrundelse, skal afsiges hurtigst muligt.

2) Alle sager skal ekspederes gennem DBUs sekretariat. Udvalget vælger selv sin formand og bestemmer sin forretningsgang.

§ 20.

1) Udvalgets kendelser kan af sagens parter ankes til Dansk Idræts-Forbunds amatør- og ordensudvalg, jfr. dog § 5, stk. 4. Kendelser i sager vedrørende enkelte personer kan dog kun ankes, forsåvidt de angår:

1. Tab eller tilkendelse af amatørret.
2. Udelukkelse af DBU, en lokalunion eller klubber under unionen eller fra administrationer for et år eller derover.
3. Udelukkelse fra ret til at deltage i kampe for et år eller derover.

2) Kendelser i sager alene vedrørende klubber kan dog ikke

ankes, såfremt overensstemmende afgørelse i sagen allerede har været truffet såvel af unionens turneringsudvalg, som bestyrelse og amatør- og ordensudvalg.

§ 32

Bestyrelsen nedsætter et udvalg på 5 medlemmer, hvoraf mindst 3 skal være medlemmer af bestyrelsen, til at varetage alle forhold omkring betalt fodbold.

Udvalgets opgave er:

at sikre, at DBUs kontrakter anvendes, hvor kontraktforhold etableres,

at modtage kopi af indgåede kontrakter og godkende disse,

at godkende lovene for de klubber, der opretter afdelinger for kontraktspillere, hvorved det er vilkår, at klubben driver en passende ungdomsafdeling,

at afgøre tvistigheder mellem spillere og klubber som 1. instans.

Uddrag af „Propositioner for Danmarksturneringen“

IV: Spilleberettigelse

§ 7.

- 1) Turneringen står åben for amatører og kontraktspillere, hvis kontrakt er godkendt af DBU; jfr. lovenes § 32.
- 2) På et DM-hold kan kun anvendes 2 ikke-danske statsborgere. På holdene i 3. division gælder dog ingen begrænsninger for anvendelsen af EF-statsborgere.
- 3) Det er en betingelse for spilletilladelse til ikke-danske statsborgere, at de dokumenterer gennem folkeregistret at have fast bopæl i Danmark. Flytningsanmeldelse skal være sket senest 30 dage før pågældende skal spille i DM.

§ 8.

- 1) Selv om en klub skal afgive en spiller til senior- eller ynglingelandshold, er klubben ikke berettiget til udsættelse af en turneringskamp.
- 2) Skal en klub afgive to eller flere spillere til senior- eller ynglingelandshold, er den berettiget til at få kampen udsat.

§ 9.

Det står klubberne frit for at benytte forskellige spillere i de forskellige kampe, dog på følgende betingelser:

- a. Amatører, der deltager i kampene, skal på kampdagen være fyldt 16 år. Kontraktspillere skal være fyldt 18 år ved kontraktens underskrivelse.
- b. En spiller kan ikke deltage for én klub i Danmarksturneringen og for en anden klub i en lokalunions turnering.
- c. En spiller skal for at være spilleberettiget i en Danmarksturneringskamp være medlem af klubben. Såfremt han tidligere har været spilleberettiget for en anden klub, skal han medbringe det af DBU udstedte certifikat i udfyldt stand og her-

med tilladelse til at spille for sin nye klub. Ved skifte fra dansk klub til en anden kan spilletilladelse tidligst opnås efter 30 dage fra hans sidste kamp i en ordinær turnering jfr. det af lokalunionerne vedtagne fællesreglement. Ved overgang fra udenlandsk klub, hvor spilleren har spillet som amatør, kan spilletilladelse opnås 30 dage efter det internationale certifikat er DBU i hænde. Spilletilladelse kan dog ikke træde i kraft inden for de sidste 6 runder i turneringen. Ved overgang fra en udenlandsk klub, hvor spilleren har spillet som professionel, kan spilletilladelse opnås som beskrevet i amatørbestemmelserne § 17, stk. 2. Spilletilladelse kan dog ikke træde i kraft inden for de sidste 6 runder i turneringen.

- d. En spiller kan ikke deltage uden at han ville have været berettiget til at deltage for vedkommende klub i en ordinær turneringskamp på samme dag, som den pågældende kamp i Danmarksturneringen spilles.

Uddrag af amatørbestemmelser for fodbold

Å. Almene bestemmelser

§1.

- 1) Som amatør betragtes den spiller, leder, dommer eller træner der ved sin virksomhed overholder de nedenfor givne regler.
- 2) Tab af amatørskab i en anden idrætsgren er ikke til hinder for deltagelse som amatør under DBU.

§ 2.

En amatør må således ikke

- a) modtage kontante sejrspræmier.
- b) indlade sig i væddemål – tipning undtaget – om kampe, hvori han selv deltager.
- c) sælge, pantsætte eller på anden måde økonomisk udnytte vundne præmier.
- d) deltage i eller arrangere kampe, hvis overskud helt eller delvis går til andre end idrætslige formål eller til velgørende formål, som ikke forud er godkendt af DBU.
- e) for økonomisk vinding tillade reklame med sit navn, sine færdigheder som spiller eller sit fotografi.

§ 6.

- 1) For amatørtrænere gælder følgende regler:

- a) En amatørtræner, der ikke har gennemgået et af DBU oprettet kursus, må modtage et månedligt honorar på 600,- kr; godtgørelse kan derudover ydes for udgifter til rejse og forætning efter reglerne i propositionerne for DM. Ved brug af egen auto kan beregnes kørepenge efter reglerne for de til enhver tid af skattemyndighederne fastsatte som fradragsberettigede.
- b) En amatørtræner, der har gennemgået et orienteringskursus eller DBUs kursus I må modtage et månedligt honorar på indtil 1000,- kr. Han må tillige modtage godtgørelse for rejser og diæter for indtil 4 gange ugentlig i sæsonen efter satserne i prop. for DM. Ved brug af egen auto kan beregnes kørepenge efter reglerne for de til enhver tid af skattemyndighederne fastsatte som fradragsberettigede.

- c) En amatørtræner, der har bestået DBUs kursus II eller III må modtage et månedligt honorar på indtil 1500,00 kr. Han må tillige modtage godtgørelse for rejse og diæter for indtil 4 gange ugentlig i sæsonen efter satserne for prop. for DM. Ved brug af egen auto kan beregnes kørepenge efter reglerne for de til enhver tid af skattemyndighederne fastsatte som fradragsberettigede.
- 2) Disse udbetalinger, med specifikationer for rejse- og diætgodtgørelse, skal indføres i klubbens regnskabsbøger og på anfordring forevises for DBU.

D. Spilleren

§ 7.

Det er tilladt spilleren at modtage godtgørelse for rejseudgifter i forbindelse med kampe og træning efter satserne i prop. for DM. Godtgørelse af rejseudgifter til træning kan dog alene finde sted, når talen er om spillere, der under medlemsskabet af den pågældende klub er fraflyttet klubbens område, eller klubben er flyttet til et nyt område.

§ 8.

Spilleren må endvidere af sin klub modtage:

- a) Fodboldudstyr og klubdragt (jakke/benklæder); klubben bevarer dog ejendomsretten hertil.
- b) Hjælp og bistand af træner, massør og læge i forbindelse med hans fodboldspil i klubben.
- c) Dækning af økonomiske skader, der er en følge af deltagelse i fodboldspil for klubben og i det omfang tabet dækkes af en af klubben tegnet og betalt forsikring. Hjælp herudover må kun ydes efter forud indhentet tilladelse fra DBU.

§ 9.

Spilleren må deltage i sin klubs rejser i udlandet og inden for landets gærnsers, når disse rejser har et sportsligt formål. På rejser i udlandet må der til alle spillere og ledere udbetales til fri disposition et dagligt beløb på indtil 35,- d.kr. omregnet til udenlandsk valuta efter den officielle dagskurs.

§ 10.

Godtgørelse for rejseudgifter m.v. ved DBUs arrangementer fastsættes af DBUs bestyrelse.

F: Om overtrædelser

§ 14.

Den, der efter foranstående regler ikke er amatør, anses som hovedregel uden videre som professionel. I særlige tilfælde kan dog DBU i stedet for tabt amatørret idømme en karantæne.

§ 15.

1) Spillere, der tager engagement som professionelle spillere, mister amatørretten fra det tidspunkt, de tiltræder det professionelle engagement.

2) Engagement kan kun tiltrædes i månederne december, januar, og juli, når der er tale om engagement i en udenlandsk klub eller en anden dansk klub end den, hvor spilleren er medlem og spilleberettiget.

§ 16.

For overtrædelse af foranstående bestemmelser kan DBUs bestyrelse idømme:

- a) Irettesættelser og advarsler.
- b) Bøder.
- c) Udelukkelse.

§ 17.

1) DBUs bestyrelse kan tilbagegive amatørretten. Afgørelser herom kan alene indbringes for DBUs repræsentantskab. Generhvervelse af amatørretten kan tidligst finde sted et halvt år efter sidste overtrædelse af foranstående bestemmelser.

2) En spiller, der afslutter engagement som professionel 30 dage efter hans klubs først ansatte kamp i forårssæsonen eller 30 dage før 1. august, kan dog få spilletilladelse fra den kommende halvsæson og fremover, så snart hans transfercertifikat er overført DBU.

3) På tilsvarende måde kan en professionel træner, der afslutter engagementet 30 dage før en halvsæson, få spilletilladelse fra den pågældende halvsæson.